

e-manet

“Birçok tanık önünde benden işittiğin sözleri, başkalarına da öğretmeye yeterli olacak güvenilir kişilere EMANET ET.” 2Ti. 2:2

Sayı 7 ♦ Ekim – Aralık 2005 ♦ üç aylık ücretsiz e-posta dergisi

içindekiler:

DÜŞÜNCE

Li-Derkenar: “Sevindirici Acı” (Chuck Faroe).....	2
Hayata Nasıl Bakılır? Dünya Görüşleri İncelemesi.....	3

KİTAP

Galatyalılar Serisi: Galatyalılar 2:11-21 (İhsan Özbek).....	6
Bir Türk Teolojisine Doğru: Bir Türk Teolojisinin İçeriği ve Alabileceği Formlar (2. Kısım) (Ziya Meral).....	9
Yorum Var: Bağlamı Gözden Kaçıran Yorum (Ken Wiest).....	12
Mezmurlar'ı Anlamak: Yapısı ve Anlamı (Rhonda Wiest).....	13

TARİH

Dönüm Noktaları Serisi: Worms Meclisi (Mark Noll).....	15
--	----

HİZMET

Etkili Ruhsal Danışmanlık: Bina Temeli Kadar Sağlamdır (Ken Wiest ve Chuck Faroe).....	17
--	----

KAYNAK

“Pes Etme!”: Sebat Etme Sanatı (Lee J. Colan).....	22
--	----

e-manet Türkiye’de hazırlanarak Türk kilise önderlerine ücretsiz olarak gönderilen üç aylık e-posta Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisidir. *e-manet*, 2. Timoteos 2:2’deki sürecin gerçekleşmesine araç olmayı amaçlamaktadır. Yarının önderlerini donatacak olan bugünkü Türk kilise önderlerinin donatılmasına katkıda bulunmak istiyoruz.

Bu derginin iki ana hedefi var: **olgunlaşma ve hizmet**.

Dergide benimsenen iki temel değer de var: **üstün nitelikli içerik ve okuyucuların yararı**.

Kilise önderlerinin eleştirel düşünme, düşüncelerini net bir biçimde belirtme ve farklı görüşleri sevgide hoş görmekle birlikte Kutsal Yazılar’a göre değerlendirme kapasitelerini geliştirmeleri can alıcı önem taşır. Bu derginin böyle bir gelişim sürecine yarayacak yapıcı bir ortam sağlayacağını umuyoruz. *e-manet*’in yararlı olması için tepkileriniz, istekleriniz ve eleştirilerinizi bildirmeniz gerekecektir. Bunları e-manet@mail.com adresiyle iletebilirsiniz.

“Sevindirici Acı”

Çok tuhaf! Ne zaman 2. Timoteos’u okusam, her sayfada acı, zulüm ve terkedilmişlik gördüğüm halde, derin bir sevinç duyarım. Zindanda zincire vurulmuş idamlık adamın acı dolu son mektubu nasıl olur da beni yüreklendirir, şaşılacak şeydir doğrusu!

Acı sevindirici olur mu hiç? Bazen olur.

Bazı durumlarda acı, sevince kavuşmak için, geçmemiz gereken bir geçit olur. Üç oğlum var, ellerinizden öperler. İlk bebeğimizi beklerken kendisi de anne olan bir hanım, “Unutma, doğum sancısı hayat veren acıdır” diyerek eşimi yüreklendirdi. Doğum sancısı insanın çekebileceği en şiddetli ağrıdır derler. Buna rağmen, insan soyu tükeneceğine çoğalıyor. Neden? Çünkü o yepyeni hayat doğunca, en korkunç ağrılar bile unutulur. Nitekim Rab İsa, “Kadın doğum yapacağı zaman ağrı çeker. Çünkü saati gelmiştir. Ama doğurunca, dünyaya bir çocuk getirmenin sevinciyle çektiği acıyı unuttur” (Yu.16:21) dediğinde bu benzetmeyi kendisi hakkında kullanıyordu.

Daha sonra çarmıhta öldüğünde öğrencileri kedere boğuldu; fakat İsa üç gün sonra dirildiğinde, ölüme bile galip geldiğini anlayarak sonsuz zaferin sevincine kavuştular. Bu sonsuz sevinç karşısında o üç gün süren keder anılmaya bile değmezdi artık.

Pavlus aynı gerçeği vurgular. Öğrencilerine, “Tanrı’nın Egemenliği’ne birçok sıkıntıdan geçerek girmeniz gerekir” demiştir (Elç.14:22). İsa’nın tekrar gelişine dek süren dönem, acılarla tanımlanmaktadır. Ama Pavlus, bu ‘acılar mevsimi’nin kavuşacağımız müthiş ve sonsuz görkem karşısında önemsiz kalacağını belirtir: “Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez” (Rom.8:17-18).

Bir başka bakımdan, acı asıl kimliğimizi tanımladığı için sevindirici olur. Hıristiyan olarak acı çekmemiz, “acılar adamı” olan İsa’ya ait olduğumuzu gösterir (Yşa.53:3). Yüce Yaradan, bizi sonsuz gazaptan kurtarmak için insan olup aramızda yaşamaya (ve ölmeye) razı oldu. Dünya gerçek Kral’ı reddetti, O’na acılar çektirdi. Kral’a ait olduğumuz için dünyada acı çekersek, bu bir şereftir. Bu şerefe layık görülme de sevindiricidir! Müjde’yi duyurdukları için kamçılanan elçiler, “İsa’nın adı uğruna hakarete layık görüldükleri için Yüksek Kurul’un huzurundan sevinç içinde ayrıldılar” (Elç.5:41).

Bu dünyada İsa’yı sadakatle izleyen kişinin acı çekmesi kaçınılmazdır. Pavlus, “Mesih İsa’ya ait olup Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürmek isteyenlerin hepsi zulüm görecek” açıkça diyor (2Ti.3:12). Hele Müjde’yi yaymaya çağrılan kişilerin özellikle bu hizmet nedeniyle acı çekecekleri açıktır. Pavlus’un tanıklığı bunu gösterir: “Ben Müjde’nin habercisi, elçisi ve öğretmeni atandım. Bu acıları çekmemin nedeni de budur” (vurgu eklenmiştir; 2Ti.1:11-12).

Yaşadığımız dünyada insanların çoğu, doğal olarak, acıdan kaçıp konforun peşinden koşar. Popüler olmak, köşeyi dönme, zahmetten kurtulmak; insanların olağan amaçları böyle şeylerdir. Bir anket yapsak da “Günlük hayatınızda fedakârlık nasıl bir rol oynar?” veya “Hangi değerleriniz için utandırılmaya razı olursunuz?” gibi sorular sorsak, nasıl cevaplar alırız acaba? Yoksa bu sorularla karşılaşan insanlar sadece bize tuhaf tuhaf mı bakar?

Bu anketi herkesçe terk edilmiş, yakında idam edilecek Pavlus’a yaptırıyorduk ise şöyle bir cevap alırdık: “Müjde uğruna bir suçlu gibi zincire vurulmaya kadar varan sıkıntılara katlanıyorum. Ama Tanrı’nın sözü zincire vurulmuş değildir. Bunun içindir ki, seçilmişler uğruna her şeye dayanıyorum. Öyle ki, onlar da sonsuz yüceliğin yanı sıra Mesih İsa’da olan kurtuluşa kavuşsunlar” (2Ti.2:9-10).

Bu nedenle Pavlus’un acı dolu mektubu yüreklendiricidir. Konfora bağımlı bu dünyada kendimizi feda etmeye değer bir amaç olduğunu hatırlatır. Pavlus kayıp insanların sonsuz yüceliğe kavuşmalarına katkıda bulunduğunu biliyordu; acı çekerken bile bunun bilincinde olarak sevinmemek elde değil. İşte, sevindirici acı bu! ♦

Dünyaya Nasıl Bakılır?

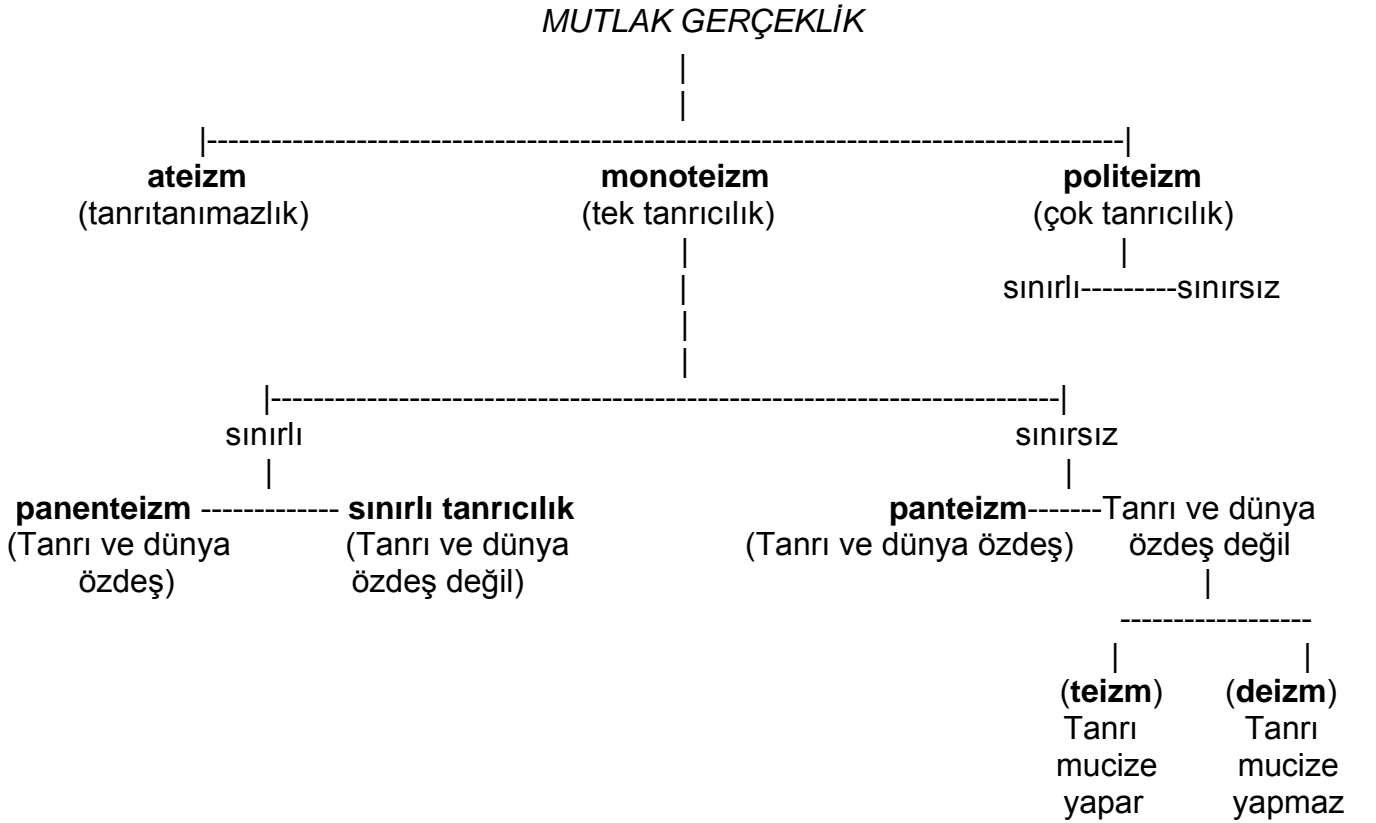
Dünya Görüşlerine dair Karşılaştırmalı bir Çalışma

“Dünya görüşü, dünyada yol bulmamıza yarayan düşünsel bir harita gibidir.”

“Herhangi bir düşünce sisteminin temellerini sorgulamayı sürdürdüğünüzde belirli bir başlangıç noktasına varırsınız. Kendiliğinden var olan bir şeyin, yani her şeyin kaynağı olan mutlak gerçeğin kabul edilmesi gerekmektedir... Her düşünce sistemi belirli bir temel ilkeyle başlar. Tanrı’yla başlamıyorsa, yaratılışın bir boyutuyla başlayacaktır...”

Nancy Pearcey (Total Truth)

Yedi Önemli Dünya Görüşü¹

(çev. Steve Mittwede)

Yedi Önemli Dünya Görüşünün Karşılaştırılması¹

	TEİZM	TEİZM	DEİZM	SINIRLI TANRICILIK	PANENTEİZM	PANTEİZM	POLİTEİZM
Tanrı	bir; sınırsız; kişisel	yok	bir; sınırsız; kişisel	bir; sınırlı; kişisel	bir; sınırsız potansiyel güç; dünyaya etkisi sınırlı	bir; sınırsız; kişisel değil	iki ya da daha fazla; sınırlı; kişisel
Evren & Dünya	<i>ex nihilo</i> yaratılmış; sınırlı; geçici	yaratılmamış; sonsuz/kalıcı (maddi)	<i>ex nihilo</i> , yaratılmış; sınırlı; geçici	<i>ex materia</i> ya da <i>ex nihilo</i> yaratılmış; sonsuz/kalıcı	<i>ex materia</i> ya da <i>ex deo</i> yaratılmış; sonsuz/kalıcı	<i>ex deo</i> , yaratılmış; sonsuz/kalıcı (maddi olmayan)	<i>ex materia</i> , yaratılmış; sonsuz/kalıcı
Tanrı-Dünya ilişkisi	Tanrı hem dünyadadır hem de dünya dışındadır (içkin ve aşkın)	evren yalnızdır / dünya yalnızdır	Tanrı dünya dışındadır ve dünyaya müdahale etmez	Tanrı dünya dışındadır ve/veya dünyada	Tanrı'nın varlığı dünya dışındadır ama dünyaya müdahale eder	Tanrı dünyadadır	tanrılar dünyada
Mucize	mümkün ve gerçekleştiği görülür	mümkün değil	mümkün olabilir ama gerçekleştiği görülemez	mümkün olabilir ama gerçekleştiği görülemez	mümkün değil	mümkün değil	mümkün değil, sadece bazı sıradışı olaylar olur
İnsan doğası	ruh-beden; ebedi	yalnız beden; fani	beden fani; ruh ebedi	beden fani; ruh ebedi	beden fani; ruh ebedi (bu görüşe katılmayanlar da vardır)	beden fani; ruh ebedi	beden fani; ruh ebedi
İnsan kaderi	ödül veya ceza almak üzere dirilmek	yok olma	ruhun ödüllendirilmesi veya cezalandırılması	ödülleri ve/veya cezaları	Tanrı'nın belleğinde yaşamaya devam	reenkarnasyon (ruh göçü); Tanrı'yla birleşme	tanrısal ödül veya ceza
Kötülüğün başlangıcı	özgür seçim	insani cehalet	özgür seçim (ve/veya cehalet)	Tanrı'nın iç mücadelesinde	Tanrı'nın gerekli bir özelliği	bir yanılısama	tanrılar arasındaki mücadelede
Kötülüğün sonu	Tanrı tarafından yenilecek	insan tarafından yenilebilir	insan veya Tanrı tarafından yenilebilir	insan veya Tanrı tarafından yenilebilir	insan veya Tanrı tarafından yenilemez	Tanrı tarafından yeniden absorbe edilecek	tanrılar tarafından yenilmeyecek
Ahlâk sisteminin temeli	Tanrı'da temellenir	insanda temellenir	doğada temellenir	Tanrı veya insanda temellenir	değişken bir Tanrı'da temellenir	doğa ile özdeş olan Tanrı'nın daha aşağı görünüşlerinde temellenir	tanrılarda temellenir
Ahlâk sisteminin doğası	mutlak	görelî	mutlak	görelî	görelî	Görelî	görelî
Tarih & Erek	belli bir doğrultuda süren; amaçlı; sonu Tanrı tarafından belirlenmiş	belli bir doğrultuda süren veya tekrara dayalı; amaçsız; sonsuz	belli bir doğrultuda süren; amaçlı; sonsuz	belli bir doğrultuda süren; amaçlı; sonsuz	belli bir doğrultuda süren; amaçlı; sonsuz	kendini tekrar eden; yanılısamalara dayalı	kendini tekrar eden; amaçlı; sonsuz

(çev.: Steve Mittwede)

“Hıristiyan bir dünya görüşü geliştirmemizin zorlu ve acı dolu bir çaba olacağını anlamalıyız. Bu zorlu çabanın ilk aşaması içimizdeki putları söküp atmak, sonraki aşamasıysa dışımızdaki günahlı, İsa'yı reddeden dünyayla yüzleşmek olacaktır.”

Nancy Pearcey (Total Truth)

Bir Dünya Görüşünün Temel Unsurlarını Anlamak için Sorulan Yedi Soru

1. Aslî veya esas gerçeklik (*gerçekten* gerçek) nedir?
2. Dışsal gerçekliğin (etrafımızdaki dünyanın) doğası nedir?
3. İnsan nedir?
4. Ölen insana ne olur?
5. Herhangi bir şeyi niçin ve nasıl bilebiliriz?
6. Doğru ve yanlış nasıl bilebiliriz?
7. İnsanlık tarihinin anlamı nedir?

Kaynak: James W. Sire, *The Universe Next Door: A Basic Worldview Catalog* (Downers Grove: InterVarsity Press; 1997), s. 17-18

Galatyalılar Serisi
İhsan Özbek

Galatyalılar 1:1-2:21

E. Galatyalılar 2:11-21

Metnin Teması: Lütfa dayalı Müjde'ye iyi işler eklenemez.

Metnin Kitaptaki Konumu: Bu parça Galatyalılar'a Mektup'un en önemli bölümünün başlangıcıdır. Pavlus daha önce incelediğimiz parçalarda Müjde'nin tek olduğunu bildirmiş ve *Galatya'da yaşayan imanlıları tam bir bağlılıkla Müjde'ye sarılmaları, Müjde gibi sunulan sahte öğretilere itibar etmemeleri konusunda uyarıyordu*. Daha sonra da kendi duyurduğu Müjde'nin özgünlüğüne ve kaynağına ilişkin açıklamalarda bulunmuştu: Pavlus'un Müjde'yi aldığı kaynak, doğrudan Tanrı idi ve elçilerin duyurduğu bildiri ile Pavlus'un Müjdesi'nin farklı olmadığı görülmekteydi. Yeruşalim'de yapılan toplantıda bu konuda görüş birliğine varılmıştı.

Yine de elçilerden bazılarının, bildikleri ve duyurdukları Müjde ile uyumlu olmayan bir tutum takındıkları Pavlus tarafından gözlemlenmiştir. İşte bu durum inceleyeceğimiz parçayı ilginç kılan özelliklerin ilkidir. Pavlus Kefas'ın hatasını örnek göstererek Müjde öğretisini vurgulamaktadır: Lütfa dayanan Müjde'ye, Yasa'dan (şeriattan) kaynaklanan kurallar eklenemez.

Açıkça görülmektedir ki, Kefas (Petrus) bir hata yapmıştır ve hatasının kaynağı tanrıbilimsel kaygılar değil, insan korkusudur. Petrus'un yiyecek içecek ve temizlik konusundaki tutumu ile Yahudi kökenli olmayan imanlılarla ilişkisi, Mesih'e iman etmesinin ardından değişmiş ve bu konularda özgürce davranmaya başlamıştı (Elç. 10:9-23; Gal. 2:12). Ancak bazı kardeşler Yakup'un yanından onun bulunduğu Antakya'ya geldiğinde tutumunu değiştirdi. Yasa'ya ait temizlik kurallarını uygulamaya dönüp Yahudi kökenli olmayan imanlılardan uzak durmaya başladı. Petrus'un tutumundan etkilenen Barnaba bile aynı

davranışları sergilemeye başlamıştı. Pavlus, Petrus ve Barnaba'nın bu davranışlarını, Yahudi olmayanları "Yahudi gibi yaşamaya zorlamak" olarak tanımlıyordu. Pavlus'un herkesin önünde bu elçilere karşı çıkması, aralarındaki tartışmanın halka mal olduğunu göstermektedir. Üstelik daha önceki parçalarda incelenen Pavlus'un yetkisi konusuna da açıklık getirmektedir. Pavlus tanınmış elçilere açıkça karşı gelebilecek bir konumdadır.

Parçayı ilginç kılan ikinci özellik, Müjde'nin Yasa'dan bağımsızlığının son derece açık ve net bir biçimde ifade edilmesidir. Pavlus Yahudi olmayan imanlıların Yahudi kökenli olanlarla aynı konumda olduğunu vurguluyordu: Bütün 'günahlılar' İsa Mesih'e iman ederek aklanır. Aklanma yalnızca Mesih'e iman aracılığıyla olur. Dolayısıyla insanların artık Yasa ile yaşamasına, onun kurallarına bağımlı olmasına gerek yoktur. İmanlı için Yasa'dan uzak yaşamak değil, Yasa'ya yeniden dönmek günahdır (Gal. 2:18).

İncelenen parça bu içeriğiyle, mektubun sonraki parçalarındaki Kutsal Yasa ve iman ilişkisi tartışmasına bir köprü olma özelliği de taşımaktadır. Aklanmanın Yasa'nın gereklerini yapmakla değil, iman aracılığıyla olduğunun açıklanmasının ardından (Gal. 2:16-21), işlenen konunun (Gal. 3:1-4:7) teması "İnsanlar Yasa aracılığıyla değil, iman yoluyla aklanır" olmuştur.

Ayetlerin İncelenmesi

2:11 Kefas'ın sözü edilen yolculuğunun tarihi ve amacına ilişkin elimizde bir belge yoktur; büyük olasılıkla Yeruşalim'deki toplantıdan sonra, o toplantıda söz edilen bölgeleri ziyaret etmekteydi.

Ancak Antakya'da tartışmalar sona ermiş değildi. Tartışmanın konusu daha önce olduğu gibi sünnet değildi; daha çok yiyeceklerle ilgiliydi. Ayrıca Tanrı halkının kimliği ve özgürlükler konusunun da tartışılmakta olduğu anlaşılmaktadır. Yine de tartışmanın boyutu ve içeriğinin ayrıntıları hakkında çok fazla bilgiye sahip değiliz. "**Kefas Antakya'ya geldiği zaman**" diye belirtilen bir ziyaretin hem Antakyalılar hem de Galatyalılar tarafından bilinen bir ziyaret olduğu anlaşılmaktadır. Bundan, metne konu olan tartışmanın da o dönemde herkes tarafından bilinen bir tartışma olduğu sonucu çıkartılabilir.

"**Suçlu olduğu için**" sözü, Kefas'ın davranışının Pavlus tarafından çok ciddi bir sorun olarak algılandığını anlatmaktadır. "Suçlu" olarak Türkçe'ye çevrilen sözcüğün Grekçe karşılığı "*kataginosko*", mahkûmiyete neden olabilecek ağır bir suçtan oldukça kusurlu bulunma durumunu ifade etmektedir ve Kitabı Mukaddes Şti. çevirisinde "kabahatli" olarak kullanılmıştır. Bu kabahati nedeniyle Pavlus "**ona açıkça karşı**" gelmiştir. Pavlus'un bu karşı çıkışı, düşmanca ya da saldırgan bir tavırla olmamıştır. Ayetten herkesin önünde açıkça Kefas'ın davranışını onaylamadığını belirttiği ve onu eleştirdiği anlaşılmaktadır. Yapılan hata herkes tarafından bilindiği ve herkesi etkilediği için Pavlus'un karşı çıkışının da herkesin önünde olmasında sorun yoktur.

2:12 Kabahatin büyüklüğü buradan açıkça görülmektedir. Kefas'ın hatası sıradan, bilmeden yapılmış bir hata değildir. Kefas, Yahudi kökenli olmayan imanlılar konusunda en bilgili olması gereken biriydi. Kornelius'la görüşmeden önce aldığı görüş ve onun evindeki olaylar (Elç. 10:9-48) Kefas'ın bu konuda yeterince bilgi sahibi olmasını sağlamış olmalıydı. Üstelik Yeruşalim toplantısında Pavlus'u

ve görüşlerini savunmuş olması (Elç. 15:7-11) ona bu bilgiyi herkesin önünde kullanma olanağı da vermişti. Buna karşın Kefas, Antakya'da bu bilgisine aykırı davranmış ve Yahudi kökenli olmayan imanlıları zor durumda bırakacak bir tutum sergilemiştir.

Onun bu tutumunun gerekçesini de Pavlus, "**Yakup'un yanından bazı adamlar**"ın gelmesine bağlamıştır. Gelen kişilerin kim oldukları tam bilinmemektedir. Ancak 2:4-5'de anılan "sahte kardeşler" ya da sahte öğretiler yaymaya uğraşan kişiler olmadıkları düşünülmektedir. Bunlar önceden Yahudi inancından olup Mesih'e iman etmiş kişilerdir. Yahudi kökenli imanlıların taşımayı sürdürdükleri köklü Yahudi dinsel mirasının etkisiyle, diğer uluslardan kişilere karşı olumsuz bir tutum içinde olmaları anlaşılabilir bir durumdur. Bu nedenle Yeruşalim topluluğundan gelen imanlıların hem bu dinsel geçmişleri, hem de diğer uluslardan kişilerle nispeten daha az iletişim içinde bulunmaları nedeniyle Yahudi kökeninden gelmeyenlere karşı olumsuz bir tutuma sahip olmaları beklenebilirdi. Kefas da bu nedenle Yeruşalim'den imanlılar geldikten sonra Yahudi olmayan imanlılardan uzak durmaya başlamıştı; ancak Kefas'ın bu davranışı ikiyüzlü bir tutum oluşturuyordu.

Yahudi olmayanlarla yemek yememe kuralı Kutsal Kitap'ın açık bir buyruğundan değil, yabancıların dinsel açıdan kirli sayılması düşüncesinden hareketle ortaya çıkmış bir uygulamaydı. Bu kural dindarlar tarafından çok katı bir biçimde uygulanırdı (Elç. 11:2-3). Edersheim bir yazısında şöyle der: "Bir putperestin eliyle inekten sağılmış süt, onlar tarafından hazırlanan ekmeğe ya da yağ diğer yabancılarla satılabilir de İsraililer tarafından kullanılamazdı. Hiçbir dindar Yahudi, diğer uluslardan bir kişiyle aynı sofraya pek tabii oturmazdı. Putperest biri, bir Yahudi'nin evine davet edildiğinde odada yalnız bırakılmaz ve masadaki bütün yiyecek ve içecekler daha sonra kirli sayılırdı" (s. 28).

Kefas "Yakup'un yanından gelenler" nedeniyle çıkacak bir tartışmada onu eleştirecek "**sünnet yanlıları**" olarak tanımlanan Yahudi Yasası'nı savunan grubun tepkisiyle karşılaşmaktan korkarak "**sünnetsizler**" diye adlandırılan Yahudi kökenli olmayan imanlılardan uzak durmuştur. Böylece onları yabancı (imanlı olmayan) yerine koymuş, ortak imanı önemsemeyen bir tutum sergilemiştir. Birlikte yemek yiyemeyenlerin, birlikte Rab'bin Sofrası'na da katılamayacakları göz önüne alınmalıdır. Topluluk, Yahudiler ve diğerleri biçiminde ikiye bölünmüş olacaktı.

2:13 Petrus sıradan biri değil, topluluğun direği sayılan elçilerden biriydi. Onun tavrı Yahudilik'ten gelen diğer imanlıları ve hatta Barnaba'yı bile etkilemişti. Barnaba, Müjde'yi diğer uluslara duyurmak için atanmış elçilerden biriydi (Elç. 13:2) ve uzun süredir Pavlus'la birlikte çalışıyordu (bkz. Elç. 9:26-28; 11:25-30; 13:2-14:26). Üstelik Yahudicilik yanlılarına karşı açıkça tavır alan biri olarak onlara karşı mücadele etmişti (Elç. 15:1-3). Bu kadar bilgili olan Barnaba bile Petrus'un davranışından etkilenmişti. Bu olay Pavlus'la Barnaba'nın arasındaki sorunların başlangıcı olmuş ve kısa bir zaman sonra bir başka nedenden ötürü yolları ayrılmıştı (Elç. 15:36-41).

2:14 Pavlus'un bütün çabası imanlıların "**Müjde gerçeğine uygun davranma**"larıydı. Müjde gerçeği insanların eylemlerine dayanmaz. Ne yedikleri ne yemedikleri, hangi soydan geldikleri, nasıl ibadet ettikleri, hangi sevapları işledikleri, ne kadar sadaka verdikleri, nasıl özveride buldukları, hangi dinsel kuralları uyguladıkları

kişilerin Tanrı ile ilişki kurabilmeleri açısından önemli değildir. Tanrı'nın halkına katılmanın tek yolu İsa Mesih'in çarmıhtır. Tanrı, lütfunu o çarmıh aracılığıyla iman edenlere sunmaktadır.

Dolayısıyla Yahudi gibi yaşamak ya da yaşamamak önemsizdir; önemli olan imandır. Ancak Petrus'un, diğer uluslardan gelen imanlıları Yahudi yasalarına uymaya zorlayanlara destek sağlayan tavrı, bu gerçeğin üstünü örtmüştür.

Oysa Petrus'un kendisi bu kişiler gelene dek Yahudi Yasası'ndan özgür bir davranış sergiliyordu. Bu davranışı Yahudicilik yanlıları tarafından da zaten bilindiğinden, Pavlus açıkça konuşmakta bir sakınca görmemişti. Pavlus'un Petrus'la yaptığı konuşmada onun yüzüne söylediği sözlerden yapılan alıntı nereye dek sürmektedir? Yeni Çeviri alıntısı bu ayetten 2:21 ayetine kadar sürdürürken, SGH yalnızca 2:14'de alıntı yapıldığını ifade etmektedir. Paragrafın devamındaki eğitici üslubun 14. ayetteki tartışmacı tavrıdan farklılaşması ve Pavlus'un mektuplarındaki genel üsluba dönülmesi ikinci görüşün daha doğru olduğunu düşündürmektedir.

2:15 Alıntı bitmiş olsa da konu sürmektedir. **“Doğuştan Yahudi olan”**ların ayrıcalıkları vardır. Bu ayrıcalıklar hem Kutsal Yazılar'a sahip olmaları, hem de Yahve ile antlaşma ilişkisini anımsatan dinsel uygulamaların topluluklarında yaygın olmasıdır (Rom 3:1-2; 9:3-5). Dolayısıyla diğer uluslardan farklı bir konumları vardır.

“Öteki uluslardan olan ‘günahlılar’ değiliz” sözü Yahudicilik yanlılarının söylemini yansıtan alaycı bir ifade olmalıdır.

2:16 Aklanma öğretisinin özünü içeren ayet, Yasa ile iman arasındaki karşıtlığı göstermektedir. Aklanma sözcüğünün Türkçe Sözlük'te (TDK, 1983) iki açıklaması vardır: 1. Ak olmak, temizlenmek. 2. Bir dava sonunda temiz ve ilişkisiz çıkmak, temize çıkmak, beraat etmek. Sözcüğün ikinci anlamı bizi tanrıbilimsel öğretilerle buluşturmaktadır. Tıpkı bir mahkeme salonunda yargıç tarafından suçlu bulunma durumunda olan kişiler gibi, bütün insanlar da günahlı ve bu nedenle de suçludur (Rom. 3:23). **“İsa Mesih'e iman eden”** herkes Mesih'le özdeşleştiği için O'nun doğruluğu, Tanrı tarafından imanlıya da doğruluk sayılır (Rom. 5:18-21; 2Ko.5:21; Flp.3:8). Mesih'in çarmıhta günahkârların yerine geçerek ölmesi sayesinde, Mesih'e iman eden herkes **“aklanmıştır”**. Aklanan herkesin günahları bağışlanmış ve bu kişiler doğru sayılmıştır. Böylece imanlılar suçsuz bir yaşam sürmek üzere Tanrı'nın halkına katılmış olur.

Bütün bu aklanma eylemi iman anında gerçekleşir; kişinin yaptıklarının bir yararı yoktur. Mahkemelerde görülen **“iyi halden ceza indirimi”** Tanrı'nın karşısında geçerli olamaz; çünkü insanın suçluluğu kutsal Tanrı'nın önünde hiçbir biçim ve ölçüde hoş görülemez. İnsan bütünüyle günahkârdır ve günahları nedeniyle ruhsal olarak ölüdür (Ef.2:1-3). Dolayısıyla sevapların ya da **“Kutsal Yasa'nın gereklerinin”** insana yaşam getirme ya da günahlı durumunda bir yararı dokunma olasılığı yoktur.

İnsanı aklayan, İsa Mesih'e edilen iman aracılığıyla Tanrı'dır. Luther bunu *sola fide!* (yalnızca iman!) diye bildiriyordu. İman, Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla yaptıklarına, yapacağını söylediklerine ve bunların iman eden kişinin yaşamında gerçekleşeceğine olan **güvendir**.

Bu nedenle kişinin önceden bu bilgiye sahip olması gerekir. **“İnsanın... İsa Mesih'e iman ederek aklanıldığını biliyoruz”**. Bu bilgiyle iman ederiz, Tanrı'nın bizde yaptıklarına ve yapacaklarına güveniriz.

Kutsal Yasa'nın gereklerini yerine getirmenin insana yararı dokunmadığını bildiğimize göre aklanmanın yolunu tutmamız doğru olur. Bir tek yol vardır: **“Mesih'e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa'ya iman ettik”**.

Kutsal Yasa ile aklanılmayacağı bilgisi Yeni Antlaşma'ya özgü bir durum değildir; İbrahim'in doğru sayılması da onun imanına bağlıydı (Yar. 15:6). Dolayısıyla bu fikir Yahudiler'in iman atası İbrahim'e dayanmaktaydı. Pavlus bu düşünceyi Romalılar'a Mektup'ta geliştirmiştir (bkz. Rom. 4:1-25).

Ayet genel bir ifade ile başlamıştı: **“İnsanın...”** İkinci cümlede **“biz”** denerek düşünce geliştirildi. İnsanın genel durumu ve aklanmanın koşulları bilindiğine göre, bu koşulları bizim de uygulamamız, imanı kişiselleştirmemiz gerekir. Üçüncü cümle evrensel bir ifade ile ayeti bitirir: **“Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz”** (Mez. 143:2; Rom. 3:20).

2:17 Pavlus Romalılar'a Mektup'ta Rom. 3:4 ayetinden 11:11'e dek dokuz kez kullandığı **“Kesinlikle Hayır!”** kalıbını burada da yineliyor. Bu kalıp bir tartışma üslubu olarak Pavlus tarafından benimsenmiştir. Kendisine karşı çıkanların sorularını aktardıktan sonra, bu soruların haksızlığını açıklamak başlamadan önce **“Kesinlikle Hayır!”** der ve görüşlerini sıralamaya başlar.

Mesih'e iman ederek aklanmış olanlar bir kutsallaşma sürecine girerler. İmanlının yaşamındaki ve karakterindeki her şey birdenbire iman ettiği anda tam olarak kutsal duruma gelmez. Kutsallaşma hem kurtuluşla ilgili (Yeni Antlaşma'da ağır basan) bir gerçek hem de bir süreçtir. İmanlı adım adım Mesih'e benzeyerek günahlardan kurtulur (2Ko. 3:18). Bu nedenle her Hıristiyan günah işlemeyi sürdürmektedir (1Yu. 1:5-10).

Mesih'e iman ederek aklanmış olanların günahlı olmaktan büsbütün kurtulmamaları yüzünden onları aklayan Mesih günaha **“hizmet eden”** (SGH) konumuna düşmez. Çünkü insanın günah işliyor oluşu ile aklanmış oluşu birbirleriyle bağlantılı değildir. Tanrı, İsa Mesih aracılığıyla akladıklarını günah işlemeleri için değil, günaha özgür yaşamaları için aklamıştır (Rom. 6:6-7, 12-14). **“Bir kimse Mesih'teyse yeni yaratılır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur”** (2Ko. 5:17). Böylece Mesih'le birleşerek artık Mesih'te olanlar eski günahlı yaşamlarından özgür kınırlar ve bu özgürlüklerini uygulamaya çağırılırlar.

2:18 Bu özgürlük, Kutsal Yasa'nın buyurgan kurallarının dışına çıkarak yaşamı sürdürmeyi de gerektirir. Ne zaman iman yoluyla, lütufla kurtulmuş birisi geri dönüp kurtulmuş yaşamına Yasa'yı uygulamaya kalkarsa **“yıkıldığını yeniden kur”**muş ve **“yasayı çigne”**miş, yani günah işlemiş olur. Kurtulduktan sonra Yasa'yı uygulamaya ya da uygulatmaya kalkmanın gerekçesi ne olursa olsun bir haklılık payı yoktur. Petrus'un yaptığı da budur.

Petrus Yasa'nın boyunduruğundan çıkmış biri olarak onu uygulamazken, tekrar Yasa'nın boyunduruğuna dönmesi ile kendi günahlılığını göstermiş olmaktadır. Çünkü kurtulmak için Yasa'nın uygulamalarından ayrılmak suç ise, Petrus önceleri bunu yapmıştı. Oysa önceki ayetlerde incelendiği

gibi Yasa'nın gereklerini yapmanın kurtuluş için bir yararı yoktur. Kurtarma gücü olmayan, yalnızca suçlu çıkararak Yasa'nın boyunduruğuna dönüş günahından başka bir şey üretmez. Kısacası Yasa'yı bırakmak değil, Yasa'ya dönmek günahdır.

2:19 Kurtuluşun amacı **"Tanrı için yaşamak"**tır. Yasa'nın varlığı insanda iyi işlerin yararsızlığını ortaya çıkardığı için, kişiyi kurtuluş için Yasa'nın ötesinde bir yol aramaya yönlendirir. Bu nedenle Pavlus **"Yasa aracılığıyla"** demektedir; Yasa açıkça kendi kendisinin etkisiz olduğunu kanıtlamaktadır.

Mesih'in ölümü imanlı için Yasa'nın bütün gereklerinin tamamlanmasını sağlamıştır. İmanlı, çarmıhta Mesih'le özdeşleşmektedir, bu nedenle **"Yasa karşısında öldüm"** diyebilir. Ölmüş olarak Yasa'dan özgür kılınmıştır (bkz. Rom. 7:1-6). İmanlı için yeni yaşam alanı Mesih'e imandır. Böylece imanla kurtularak Tanrı için imanla yaşamak doğrudur. Yasacılığın herhangi bir şekilde benimsenmesinin bu yaşamda en küçük bir yeri olamaz.

2:20 Pavlus önceki ayette anlattıklarını daha ayrıntılı bir biçimde açıklıyor. Bütün bu süreci olanaklı kılan imanlının iman yoluyla Tanrı tarafından Mesih'le özdeşleşmesidir. Mesih ölmüştür, O'na iman eden de Mesih'in çarmıhında Mesih'le özdeşleşmiş, yani ölmüştür. Mesih ölümden dirilmiştir, O'na iman edenler de aynı biçimde Mesih'in dirilişiyle özdeşleşerek dirilmişlerdir (Rom. 6:1-11; Kol. 2:12; 2:20-3:4). İmanlı olarak sürdürülen yaşam, bu gerçekler ışığında değerlendirilmelidir.

"Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor." İmanlının Mesih aracılığıyla günahlardan aklanmış olması yeni bir yaşam sayfasına başlanmasını olanaklı kılar, bu olanak da Mesih'in ölümü ve dirilişiyle imanlının yaşamında uygulanmış olur. Aklanma iman anında gerçekleşir ve tamamlanır. İmanlı iman ettiği anda gerçekleşen bu değişimler sonucunda yaşamında kutsallaşma süreci başlar. İmanlı, Mesih aracılığıyla, Kutsal Ruh'un gücüyle Tanrı için bir yaşam sürdürür. Yeni bir yaratıktır artık, eski kimliği değişmiştir; artık onda Mesih yaşamaktadır (2Ko. 5:15-17).

Elbette ruhsal yaşamdaki bu kökten değişiklikler olurken Pavlus bedensel yaşamını sürdürmekteydi; yani fiziksel bir ölüm söz konusu değildi. Ancak ruhsal yeni yaşama yol açan iman, **"bedende sürdürdüğü"** yaşamda da etkisini göstermektedir; kutsallaşmaya yol açmakta ve aşama aşama Mesih'in benzerliğine dönüşmesine yol açmaktadır (2Ko. 3:14-18). **"Seven ve kendisini feda eden Tanrı Oğlu'na iman"** Pavlus'un bedensel yaşamının da dönüşmesine yol açmaktadır (Kol. 3:10; 2Ko. 7:1).

2:21 Pavlus anlattıklarını bir sonuç ifadesiyle bitiriyor: **"Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim"**. Eğer Mesih'e imanla kurtuluş öğretisine herhangi bir ek yapılırsa, bu ek Kutsal Yasa'dan bile kaynaklansa Tanrı'nın lütfu geçersiz sayılmış olur. Tanrı bizim yaptıklarımıza bakmadan yalnızca

lütfu temelinde karşılıksız olarak bizi kurtarır. Eklerimiz, sevap arama çabamız, kurtuluşa koşullar eklememiz bizi bu lütuftan uzaklaştırır.

"Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla" sağlanamaz, eğer **"sağlanabilseydi Mesih boş yere ölmüş olurdu"**. Tanrı insanlara "şu kuralları yerine getirin" derdi ve Mesih'in ölmesi gerekmezdi. Ancak önceki ayetlerde incelediğimiz gibi bu söz konusu değildir.

Dolayısıyla Yahudicilik yanlısı öğretmenler yanlıgı içindedir. Mesih gerçekten de bizi aklamak ve kurtarmak için yeterli olan eylemi, ölümü ve dirilişinde sergilemiştir. O'na iman ve yalnızca iman yeterlidir.

UYGULAMA

1. Kardeşlerle uzlaşma arayışı içinde olmak gereklidir. Her durumda beden birliğini aramamız gerekir; ancak birlik arayışlarının bizi doğrudan uzaklaştırmamasına da dikkat etmeliyiz. Petrus birlik içinde davranmak için Yahudi Yasası'nı tutanlarla birlikteyken onlardan biri gibi davrandı ve Barnaba da ondan etkilendi. Pavlus da aynı biçimde Yahudi şeriatçılarıyla uzlaşmış olsaydı kilise tarihi çok farklı yazılırdı. Kilise daha o dönemde Tanrı'nın Müjdesi'nden uzaklaşmış olurdu. Müjde'nin öğrettikleri konusunda taviz verilemez! Bu konuda uzlaşma olamaz! (Lev. 19:17; 1Ti. 4:15-16, 5:20) Varsın bu tutumumuz kardeşlerle aramızı bozsun; yine de tavrımız her zaman barışçı olmalıdır, savaşı değil!
2. Petrus'un hatalı davranışının arkasında insan korkusu yatıyordu. Biz de aldığımız kararların ve davranışlarımızın arkasında yatan güdülerini kontrol etmeliyiz. Eğer insan korkusu Tanrı korkusunun yerini alıyorsa davranışlarımızı değiştirmeliyiz. (1Sa. 12:24; Yşa. 8:13; Luk. 12:5)
3. Şeriatçı mısınız? İnsanların kurtuluşu için yalnızca iman gerekliliğine inanabilirsiniz ama yine de bazı eylemlerin gerekliliğini düşünebilirsiniz. Kurtuluş ve imanlı oluşla ilgili olarak "ama" sözcüğünü kullandığınız her yerde dikkat etmelisiniz. Acaba şeriatçı mı olmaya başlıyorsunuz? Petrus bile bu hataya düştü, biz de düşmeyelim.
4. Müjde'yi biliyor musunuz? Yoksa bildiğinizi mi sanıyorsunuz? İsa'nın ölümü, dirilişi ve yücelişi ile neler yaptığını düşünün. Bu düşünme eylemini Dört Ruhsal Kural ya da Romalılar'ın Yolu gibi Müjde'yi paylaşmakta kullanılan ve yararlı da olabilen yöntemlerin ötesine götürebiliyor musunuz? Yanıtınız hayır ise, Müjde'yi öğrenmelisiniz. Birçok Hristiyan Müjde'yi tam anlamıyla bilmiyor! ♦

"Tanrı Sözü her dilde ilan edilmelidir ama o hiç bir dille sınırlandırılmaz."

Lesslie Newbigin

IV. Bir Türk Teolojisinin İçeriği ve Alabileceği Formlar (2. Kısım)

İslamiyet'le İlişkiler:

Ülkemizin çoğunluğunun Müslüman olması bir Türk teolojisinin İslami düşünce ile ilişkileri olmasını gerektirir. Bu ilişki Francis Schaeffer'in inanç savunmasını (apologetics) iki bölümde açıkladığı gibi olmalıdır: savunma ve iletişim. Birçok noktada Mesih inancını İslamiyet'in tepkilerine karşı savunmada söylenebilecek yeni bir şey yok. Çünkü Türk kilisesi, hem çevirdiği kitaplarla hem de her gün aynı sorulara cevap veriyor olmanın getirdiği pratiklikle bu konuda başarılıdır. Ancak inancımızı savunurken tartışmayı kolayca kazanabilmek için basite indirgenmiş fikirleri sunmamamız gerektiği önemli bir uyarı olacaktır.

Örneğin teslis inancını 'yumurtanın kabuğu-akı-sarısı' veya 'işte patron-evde eşine koca-çocuklarına baba' tarzında örneklerle açıklamak tamamen yanlıştır. Bu iki örnek de kilise tarihi boyunca sapkın ilan edilmiş teslis yorumlarına dayanır.

Başka bir geçişirme ise Kutsal Kitap'ın esini konusundadır. Kutsal Kitap kesinlikle Kuran gibi 'indirilmiş' bir kitap değildir. Bunu böyle algılayan, ileten ve Kutsal Kitap'ın oluşum sürecini gerçekten bilmeyen bir imanlı bazı şeyleri ileride fark ettikçe 'kandırılmış' hissedebilir.

Bir Türk teolojisi, sağlıklı bir şekilde bu konularda kolay zaferlere kaçmadan konuşmalıdır. Söz iletişime gelince, bu konuda daha da ilerlememiz gerekecektir. Müjde mesajını, insanların nerede olduklarının ve nereden geldiklerinin bilincinde, İslami gerçeklik içinde iletmeliyiz. Bu da Hazreti İsa demekle başlanabilecek, kurban bayramında kurban kavramını kullanıp işte o kurbanın İsa olduğunu anlatmak gibi etkin bir köprü kurmanın yollarını bulmakla devam edecektir. Bir Türk teolojisi aynı zamanda İslami teolojiyi yakından takip edebilip yukarıda sözünü ettiğimiz savunma ve iletişimin ötesinde de ondan bir şeyler öğrenebilmelidir. İslami inancın bizlere öğretebileceği ve bu yazıda zaman zaman belirtilmiş bazı fikirler mevcuttur.

Toplumla İlişkiler:

Türk teolojisinin en kısa zamanda köprü kurması gereken bir başka önemli nokta ise toplumdur. Türk kiliselerinin yasal sorunlarla karşılaştığı ve sayısının daha çok az olduğu bir dönemde bu konuyla ilgilenmememiz anlaşılabilir; ancak artan bir ölçüde buna önem vermeliyiz. Rab'bin kilisesi hızla büyüyecektir ve daha bu aşamada evrensel kilisenin son yüzyıllarda işlediği hatalardan ders alıp büyümesine sağlıklı bir başlangıç yapmalıdır. Mesih inancı her ne kadar bir bireyin İsa'yı takip etmesi olsa da, 'kişisel' veya 'bireysel' bir inanç değildir; bir bedenini yani kilisenin, üstelik sadece yerel değil evrensel kilisenin içinde ve imanındadır. Kilise sadece bireylerin arada bir buluşup bireysel ilişkiler geliştirdiği, tapınmalar ve öğretiler sunan bir toplantı merkezi değildir. İsa dünyaya geldiğinde biz Baba'nın kim olduğunu O'ndan öğrendik, ama şimdi O yok. Dünyaya İsa'nın ve Baba'nın kim olduğunu gösteren üç tanık vardır: Kutsal Ruh, Kutsal Yazılar ve bu her ikisinin de yaşamlarında görüldüğü, hayata geçirildiği kilise. Kilise, Tanrı'nın dünyadaki elidir ve bu dünyada O'nun adını yüceltmek, O'nun sevgisini göstermek, O'na ihtiyacı olan insanlara O'nu getirmek, O'nun dünyasını O'nun istediği yönde değiştirmek için vardır. Evangelikal akımın en güçlü yanı ve aynı zamanda en hatalı yönü, her zaman için bireysel ruhsal yaşamın ön plana çıkarmasıdır. Bu doğrudur ve önemlidir; ancak Mesih inancı sadece bireyin hayatta tatmin olması, bereketlenmesi ve kurtulması ile ilgili değildir. Kurtulan, sevilen, affedilen her ruh bu dünyada Tanrı'nın bedeni olarak O'nun planına göre yaşamalı ve bu dünyanın her alanında O'nu temsil edip O'nun için kucağını açmalı, affetmeli, mücadele etmelidir. C.S. Lewis, kilise kavramını Tanrı'nın yaklaşmakta olan çıkarmasına zemin hazırlayan ajanlar, işbirlikçiler veya öncü kuvvetler olarak açıklamıştır. Bizim Latin Amerikalı, Afrikalı ve Doğu Asyalı teologlardan öğrenmemiz gereken en büyük şey artık etrafımızdaki acıya, fakirliğe, kürtajlara, toplumsal sorunlara, çevrenin yok edilmesine tepkisiz kalamayacağımızdır. Kilise sadece kendi içinde bir araya gelip bereket toplayan bir aile değil, o bereketi, doğruluğu ve gerçeği karanlık bir dünyaya taşımaya ve onu Tanrı'nın gücüyle değiştirmeye çağırılan Tanrı'nın

halkıdır. John Stott modern kiliselerin, özellikle kendisinin bir parçası olduğu Kuzey Atlantik topluluklarının, iki ölümcül hatasına dikkat çekmektedir. İlki bu kiliselerin dünyanın ekonomik olarak en gelişmiş toplumlarında yaşadıkları, ama milyonlarca kişinin dünya etrafında aç olduğudur. Stott 'milyarlarca insan yok oluştta, hayatlarını devam ettirecek temel öğelerden mahrumken, her gün 10.000 insan açlıktan ölürken, Mesih imanlılarının protesto seslerinin daha yüksek ve etkin olması gerekmez mi?' diye sormaktadır. Müjdesel kiliselerin düştüğü ikinci hatayı da, savaşlara ve özellikle büyük miktarda ölüm getiren kitle imha silahlarına tepkisiz kalmakta olduğunu görmüştür. "Roma Katolik Kilisesi daha 1965 yılında bu tarz silahların kullanımını 'Tanrı'ya ve insanlığa karşı bir suç' olarak adlandırırken, bütün ekümenik gruplar bu tür silahları 'Hıristiyanlar'ın vicdanına tamamen ters' olarak adlandırırken, müjdesel kitle tamamen sessiz kalmıştır."¹ Bugün bile gerek Kuzey Amerika'daki gerekse Avrupa'daki kilise, toplumsal birçok acıya ve soruna İsa'nın adıyla kalkıp peygamberlik yapması gerekirken, hafta sonu ruhsal seminerlere katılmakta ve bol bol kişisel yardım amaçlı popüler psikoloji okumaktadır. Latin Amerikalı, Afrikalı ve Asyalı teologların yazılarını okumak benim için bu konuda bir dönüm noktası olmuştur. Sizleri de bu ülkelerden çıkan kitapları okumaya ve sadece belli bir Hıristiyan geleneğinden öğrenmemeye çağırıyorum. Toplumun nerede olduğuna, sosyal konulara cevap vermek ve toplumun daha iyileşmesini istemek gerekir. Bir Türk teolojisi, toplumu sıkı sıkıya takip etmeli ve toplumda kiliselerin dışında da yer almalıdır. Sanattan, toplumsal sorunlara kadar var olmalıdır. Bizler tuz ve ışık olmaya çağırıldık. Türk kiliseleri bir an önce kilisenin ne olduğunu ve yüce görevin sadece İncil dağıtmak veya kiliselerimize insan getirmek değil, etrafımızı saran acı dolu karanlığa her alanda ışık götürmek olduğunu anlamalıdır. Aşağıdaki alıntı daha önceleri bahsettiğim, Hitler döneminde bir şeyler yapmaya çalışmış Dietrich Bonhoeffer'ın biyografisinden bir alıntıdır:

"İmanlıların kiliseleri, Naziler'in 'Kristal Akşam' adıyla adlandırdıkları operasyona sessiz kalmıştı. Birçok noktada zaten Hitler'in arkasında olan kiliseden daha başka bir şey de beklenemezdi. Bonhoeffer Kutsal Kitap'ında iki ayetin (bir mezmura ait) altını çizmişti: 'Bu topraklarda Tanrı'nın evlerinin tümünü yakıyorlar' ve 'Hiçbir peygamber artık konuşmuyor'. Ayetlerin yanında 9 Kasım 1938 tarihi yazılıydı. Bu, Naziler'in Almanya'daki bütün sinagogları yaktığı gündü. İki yıl sonra Bonhoeffer, kilise hiçbir zaman tövbe etmediği halde tövbe ederken kullanabilmesi için kiliseye suçlarını içeren bir tövbe metni yazmıştı; çığlık çığlığa bağırması gereken kilise sessizdi...

'Kilise, kaba kuvvetin kullanımına, masum insanlara yönelik fiziki ve ruhsal baskılara, nefrete ve cinayete tanık olduğunu ve ezilenlerin yerine sesini yükseltmediğini ve acılarını azaltmak için bir şey yapmadığını itiraf etmektedir. Kilise, İsa Mesih'in en zayıf ve en aciz kardeşlerinin ölümünden suçludur!'"²

Modern kilise de kürtaja, ekonomik sömürcülüğe ve daha başka birçok şeye sessiz kalarak, İsa açken O'nu giydirmemiş, İsa susamışken O'na su vermemiştir.

Türk Hıristiyan dünya görüşü ihtiyacı:

Aydınlanma çağından başlayarak, modernizasyon süreci dünya görüşlerimizde bir ikilem yaratmıştır. Bunun bize en derin etkisi, insanların inançlarını da artık bu iki seviyede anlamaları olmuştur. Tanrı'ya inançları kişisel bir inanç olarak kalır ve sadece dini alanlarda (kilisede, ruhsal yaşamda vb.) etkindir. Kişi pratik yaşamını daha farklı görüşlere göre yönlendirir. Eski Yunan felsefelerinden kalan düşünce yapısıyla bizler hayattaki

Pastör, vaazınız neredeyse can evimden vurdu!
Tam kapı komşuma göreydi.

etkinliklerimizi ruhsal ve dünyasal olmak üzere ikiye ayırıyoruz. Bu görüş bizlere tamamen etrafımızdaki kültürlerin öğrettiğidir. Bizler için hiçbir şeyin ruhsal ve dünyasal diye ayrımı yoktur. Dua etmekle bir hastanın yanında kalmak, yemek pişirmek ile yerleri temizlemek, pastör veya iş adamı olmak arasında fark yoktur. Önemli olan o işlerin neden, nasıl ve kim için yapıldığıdır. Bu soruna imanlılar arasında sıkça rastlıyoruz. Mesih inancı, yaşamımızın sadece bir kısmına egemen olan bir inanç değil, yaşamımızın tüm alanlarını etkileyen bir inanıştır. Dahası yaşamı nasıl anladığımız, nasıl yorumladığımız ve yaşama nasıl cevap verdiğimiz kadar her şeyi kapsayan bir inanıştır. Eski Hollanda başbakanı Abraham Kuyper “Mesih’in tüm evrende ‘Bu benim! Bu bana ait!’ demediği tek bir santimetre kare bile yoktur!” derken, inancımızın insan varoluşunun her alanını kapsadığına dikkat çekmektedir. Bu yüzden bir Hıristiyan dünya görüşünden bahsedebiliriz; çünkü Mesih inancı bir dünya görüşüdür. Dünya görüşü kısaca etrafımızdaki dünyayı nasıl algıladığımız ve nasıl reaksiyon verdiğimizdir. Teizm ve ateizm farklı dünya görüşleridir; çünkü biri Tanrı’nın var olduğuna ve her şeyi kontrol ettiğine inanırken öteki hayatta her şeyin doğal süreçle olduğuna inanır. Bu varsayımlar etrafındaki olayları farklı görmeleri ve onlara farklı cevap vermeleriyle sonuçlanır. Bir ateist için güveneceği ve umudunu arayacağı sadece kendisi varken, bir teist için zorluklar karşısında doğüstü bir yardım bekleme ümidi vardır.

Dünya görüşlerinin ne olduğuna dair kısaca ve yüzeysel değinmemizin sebebi bizlerin Türk imanlılar olarak sağlıklı, Kutsal Kitap’a dayanan bir Hıristiyan dünya görüşü geliştirmek zorunda olduğumuzdur. Nazar kavramı doğru mudur? Ben nazar boncuğu takabilir miyim? Cinler var mıdır, varsa bizle olan ilişkileri nedir? Rüşvet verebilir miyiz? Her yoldan para kazanmak mubah mıdır? İmanlı bir yönetici nasıl olmalıdır? İmanlı baba veya anne veya eş olmak ne demektir? Çocuk terbiyesi nasıl olur? Ben bir Türk Hıristiyan mıyım yoksa Hıristiyan bir Türk mü? Savaş çıkarsa ülkem için savaşabilir miyim? Askerlik yapmalı mıyım? Politikaya katılabilir miyim? Oy vermeli miyim? Bilim bizim için bir düşman mıdır, yoksa bir yoldaş mı? Mantıkla Tanrı’yı anlayabilir miyiz, yoksa sadece mistik tecrübelerle mi O’na dair bir şey öğrenebiliriz? Öteki dinlerdeki her şeyi reddetmeli miyiz, yoksa onlardan öğrenebileceğimiz şeyler var mıdır? Hangi filmleri izlemeliyim? Sinemaya, tiyatroya veya bir eğlence yerine gidebilir miyim? Çocuklarımızı imanlı olmayan okullara gönderebilir miyiz? Banka faizine para yatırabilir miyiz? Milli Piyango biletleri alabilir miyiz? Nasıl kıyafetler giymeliyim? Doktora gitmeli miyim? Bir erkek veya kız arkadaşım olabilir mi? Birisiyle çıkarken ne kadar fiziki temasta bulunabilirim? Dünya anlamsız mıdır? Kişisel olarak bir değerimiz var mı, yoksa bizler de rüzgârda savrulan bir toz muyuz? Yaşam amacımız nedir; zengin, ünlü, başarılı olmak mı? Başarı nedir? Bu dünyadaki yaşamdan sonra ne olacak? Böyle sorular cevaplandırılması gereken bazı temel sorulardır. Maalesef biz bu konuların birçoğunda, Türk imanlılar olarak Kutsal Kitap’a dayalı olarak değil de etrafımızdaki insanlara göre yaşıyoruz. Bu tür sorular iman yaşamımızı nasıl mı etkiliyor? Bir keresinde bir Afrikalı teolog ile bir Amerikalı teoloğun cinler ve kötü ruhlar üzerine tartışmasına tanık olmuştum. Amerikalı yarı gülerken Afrikalı’nın anlattığı olayları dinliyordu. Burada olan aslında iki farklı dünya görüşünün çakışmasıydı. Amerikalı maddeci görüşüyle bu tür varlıkları bir Ortaçağ mantığına özgü gibi görürken, Afrikalı animizm temeliyle bu tür ruhların varlığının pirinç yetiştirmekten iyileşmeye kadar her alanda bizi kötü etkilediğini görüyordu. Peki doğrusu nedir? Bu da ancak Kutsal Kitap’ta aranması gereken ve gerekirse cevabı kültürlerimize tamamen rest çekebilecek veya uyarlanabilecek bir sorudur.

Mesih inancı, az önce de dediğimiz gibi tüm bu alanları kapsayan bir görüştür. Türk Mesih imanlıları bu sorulara dikkatli bir şekilde, kendileri için, Kutsal Kitap’a dayanarak cevap vermelidir. Birçok kere ya İslami ya da laik Türk dünya görüşlerini kullanıyoruz veya bizlere yabancı müjdecilerin ve yüksek eğitimlerimizin getirdiği görüşlerle dünyayı algılıyoruz. Amerika’dan gelen bir teoloji tabii ki ‘nazar’ kavramından hiç bahsetmez; çünkü o sorunla karşı karşıya kalmaz. Herhangi bir Avrupa teolojisi de cinlerin veya kötü ruhların pratik yaşama etkilerinden bahsetmez. Ancak bir Hint veya herhangi bir Doğu Asya teolojisi bu konulara uzun uzadıya yer vermek zorundadır. Bunun da sebebi, teolojinin belli bir anda ve yerde, belli bir kitle ve onun ihtiyaçlarına yönelik olduğudur. Bu yüzden Türkiye’de yaşayan biz Mesih imanlıları da kültürümüzü ve etrafımızdaki dünyayı bize Kutsal Kitap’a dayalı olarak gösterebilecek ve bize pratik yaşamımızdaki adımlarda yol gösterebilecek bir Türk Hıristiyan dünya görüşüne ihtiyacımız vardır. Bu da bir Türk teolojisinin ana görevlerinden biri olmalıdır. ♦

Yorum Var: Bağlamı Gözden Kaçıran Yorum

“Mesih’in benzerliğine dönüştürülmek...”

Birçok Hıristiyan, imanlı hayatında ulaşmaya gayret ettiği amacı belirtmek için, Rom.8:29’dan alınan bu sözleri kullanır. Gayet tabii davranışlarımızla Mesih’e benzemeye gayretli olmalıyız. Nitekim 1Yu. 2:6’da “*Tanrı’da yaşıyorum’ diyen Mesih’in yürüdüğü yolda yürümelidir*” deniyor. Fakat Rom. 8:29’u imanlının dünyadaki yaşantısını betimlemek için kullanırsak, ayeti yanlış yorumlamış oluruz. Bunu nasıl söyleyebiliyoruz? Ayetin bağlamına dikkat ederek! Ayetin bağlamını gözden kaçırmazsak, Rom. 8:29’daki dönüştürmenin yeryüzündeki bir süreç değil, Mesih’in dönüşünde alacağımız görkemli bedenle ilgili olduğunu kolayca anlarız.

Bu ayetin bağlamı Rom. 8:18’de başlar: “*Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değer.*” Bağlamda, imanlının acı dolu dünyada yaşarken neden ümitsizliğe kapılmaması gerektiği konusu işlenir. Önce Pavlus, acıların geçici olup bizi bekleyen görkemli ise sonsuz olduğunu hatırlatır (8:18-25). Bunun ardından, aynı konuyu sürdürerek bu çetin şartlarda dua etmeye çalışırken Kutsal Ruh’un “*güçsüzlüğümüzde bize yardım ettiğini*” vurgular (8:26-27). Son olarak, bütün acılara rağmen Tanrı’nın “*her durumda iyilik için etkin olduğunu*” açıklar (8:28-30).

Ama burada sözü edilen “iyilik”le ne kastediliyor? Sağlık mı? Refah mı? Tersliklerin şaşılacak şekilde düzelmesi mi? Bu iyiliğin ne olduğunu anlamak için, yine ayetin bağlamına dikkat etmeliyiz. Bu ayeti izleyen Rom. 8:29, bu iyiliği tanımlamaktadır: “*Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu’nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi.*” Bu iyilik, Mesih’in benzerliğine dönüştürülmektir. Peki, bu dönüştürme olayı neden imanlının günlük hayatında güttüğü bir amaç olarak anlaşılmasın? Çünkü bağlam öyle bir yoruma izin vermiyor.

Bağlamın verdiği bilgilere bakılırsa, bu dönüştürme imanlıların sağladığı bir şey değil, Tanrı’nın önceden belirleyerek gerçekleştirdiği bir olaydır. Üstelik bu, gayretli bazı kişilerin eriştiği özel bir durum değildir; tersine bu dönüştürme Tanrı’nın artık düşman değil, kendisini seven ve O’nun Mesih’teki amacı uyarınca çağrılmış olanlara, yani bütün imanlılara vaat ettiği bir sonuçtur. Ayrıca, görkemli geleceğimizden söz eden bağlamda sahip olacağımız diriliş bedenleri (“*bedenlerimizin kurtulması*”) önemli bir vurgudur (8:23). Rom. 8:29-30’da Pavlus, Tanrı’nın bizi kurtuluşun bu görkemli son aşamasına ulaştırmak için kurduğu kurtuluş zincirini (önceden bilmek, çağırma, aklamak ve yüceltme) açıklar. Sonuç olarak bu ayetlerde iyilik diye de adlandırılan dönüştürme, imanlının Mesih’inki gibi diriliş bedeniyle yüceltilmesiyle eşanlamlıdır: “*Tanrı önceden bildiği kişileri... yüceltti*” (8:29-30).

Bağlamdan açıkça anlaşılın bu yorum, ayetlerde geçen bazı terimlere anlambilimi (semantik) açısından bakıldığında doğrulanır. Sözgelimi, incelediğimiz ayette benzerliğine dönüştürüleceğimiz Mesih hakkında “ilk doğan” denir. Aynı “ilk doğan” terimi, Mesih’in dirilişiyle ilgili olan Kol. 1:18 ve Va. 1:5 ayetlerinde de kullanılır. Üstelik incelediğimiz ayetten başka, burada “dönüştürmek” olarak çevrilen Grekçe kelime yalnızca Flp.3:21’de geçer. O ayette de bu terim, imanlının diriliş bedeni hakkında kullanılır.

Kutsal Kitap’ı hayatımızda uygun bir şekilde uygulayabilmemiz için, öncelikle doğru anlamamız gerekiyor. Rom. 8:29’daki Mesih’in benzerliğine dönüştürülme konusunda da gördüğümüz gibi, Kutsal Kitap metnini doğru anlamak için metnin bağlamına dikkat etmek zorundayız. Peki, bağlamına göre yorumladığımız Rom. 8:28-30 ayetlerinden günlük hayatımız için nasıl bir ders çıkarabiliriz? Şöyle bir ders çıkarabiliriz: Dünyadaki bütün acılara rağmen Tanrı’nın her durumda bizi kurtuluşumuzun görkemli sonucuna ulaştırmakta etkin olduğundan emin olabiliriz. Bu yüzden maruz kaldığımız fiziksel, duygusal veya ruhsal acılara bizi bekleyen *sonsuz görkem* açısından bakmalı, ümitsizliğe kapılmaktan vazgeçmeliyiz. ♦

(Ken Wiest; çev. Chuck Faroe)

Mezmurlar'ı Anlamak: Yapısı ve Anlamı

Rhonda Wiest¹

Neden üzgünsün, ey gönlüm

Neden içim huzursuz?

Tanrı'ya umut bağla,

Çünkü O'na yine övgüler sunacağım;

O benim kurtarıcım ve Tanrım'dır. (Mez. 43:5)

İnananlar çağlar boyunca Mezmurlar'ı okuyarak teselli buldular. Bu övgü ve ağıt ilahileri, Tanrı yolunda yürüyen kişinin ortak deneyimlerini yansıtır. “Tevrat ve peygamberlik kitaplarında, antlaşma geleneğinin tek sesi egemenken, Mezmurlar'da ve uygulamaya yönelik diğer kutsal yazılarda, Tanrı halkının özlemleri ve kaygıları egemendir.”²

Biz inananlar Mezmurlar yazarının ifade ettiği duygularla özdeşleştiğimiz için, Mezmurlar'ın mesajını keşfetme çabasına girmeden bu yazılardaki görüşleri kendi yaşamlarımıza uygulayarak bu yazıların dilini hemencecik kendimize uyarlamak eğilimindeyiz. Hâlbuki diğer tüm kutsal yazılarda olduğu gibi, Mezmurlar'ı da hayatlarımıza doğru bir şekilde uygulayabilmemiz için öncelikle anlamları yönünden inceleyip anlamamız gerekir. Mezmurun yapısını anlamak, içeriğini anlamamıza ve bunu daha açık şekilde uygulamamıza yardım edecektir.

Bruce Waltke, yorumcuların tarih boyunca Mezmurlar'ı yorumlamak için kullandıkları çeşitli yöntemleri açıklamaktadır. Bu yöntemlerin en yararlı olanlarının Mezmurlar'ı anlamaya dayandığını ve bunların ortak biçim yapısına göre sınıflandırılabilirliğini belirtmektedir.³ Bu yapıları anlamak, okuyucunun mezmurun tam olarak neyi anlatmayı amaçladığını ve neyi özellikle vurgulamak istediğini kavramasına yardım eder.

Bu yöntem kullanılarak Mezmurlar birkaç temel sınıfa ayrılmıştır:

Ağıt/bireyin yalvarışı (dilekleri) örn. Mezmur 6

Ağıt/İsrail halkının yalvarışı (dilekleri) örn. Mezmur 44

İkrar ve övgü mezmurları - Bu tür mezmurlarda, mezmur yazarı kurtarılp bağışlanmış ve yazar Tanrı'nın kendisini kurtarmak için yaptığı belirli eylemi halk önünde açıkça ifade eder.

Betimsel övgü mezmuru - Mezmur yazarı Tanrı'nın unvanlarıyla ilgili genel övgüleri ve Tanrı'nın dünyaya duyduğu ilgiyi açıklar.

Buna ek olarak Waltke, mezmurların içeriklerine göre de sınıflandırılabilirliğini ifade eder. Temel bir tema üzerine kurulu iki tip mezmur tanımlamaktadır:

Krallık Mezmurları - Bu mezmurların merkezi konusu (Mezmurlar 2, 18, 20, 21, 45, 72, 89, 101, 110, 144) İsrail krallarıdır. Kral için ileri sürülen istisnai iddialar, Davut soyuyla yapılan antlaşmaya dayanır. Davut soyuyla yapılan antlaşmayı anlamak (2. Samuel 7), bu kısımları yorumlamakta hayati önem taşır.

Yahve'nin tahtıyla ilgili ilahiler - Bu mezmurlar (Mezmurlar 47, 93, 96-99), Yahve'nin yeryüzündeki egemenliğini kutlar. Çoğunda, “RAB egemenlik sürer” ifadesini içerir.

Kutsal Kent'i ziyaret hakkındaki mezmurlar (örn. Mezmur 127) - Genel bilgelik ilkelerini ifade eden mezmurlar.

Siyon'la ilgili ilahiler (örn. Mezmur 187) - Tanrı'nın yeryüzündeki tahtı için seçtiği kenti öven mezmurlar.

Yapısal sınıflandırmaya göre en büyük mezmur grubunu, ağıt/yalvarış (dilek) mezmurları oluşturur. Ağıt mezmurlarının bazı ortak özellikleri vardır. Bu yapısal özellikleri 3. Mezmur ve diğer yerlerde inceleyerek, ağıt mezmurlarıyla ilgili bilgilerimizi genişletebiliriz.

Birçok mezmur gibi, 3. Mezmur da bir başlıkla başlar. Bu başlıklar çağdaş Kutsal Kitap çevirilerinde ayrı bir başlık şeklinde gösterilmekle birlikte, aslında özgün metinde ilk ayet durumundadır. Bu nedenle Kutsal Kitap uzmanları bunların da esinlenilmiş kutsal yazının bir parçası sayılması gerektiğine inanırlar.

Örneğin 3. Mezmur'dan, Davut'un bu sözleri halkı krallığına karşı kışkırtan oğlu Avşalom'dan kaçarken yazdığını anlıyoruz. Bu sırada Davut'a, tüm İsrail halkının Avşalom'dan yana olduğu söylenmişti (2. Samuel 15:13). Avşalom ve adamları, Davut'u ve Davut'un Yeruşalim'den kaçan adamlarını kovalıyordu. Davut'un durumu gerçekten korkunçtu.

Davut bu mezmura Tanrı'ya seslenerek başlar: “Ya RAB”. Bu tür sesleniş, ağıtsal mezmurların ortak özelliğidir. Tanrı'ya doğrudan sesleniş ya mezmura **girişteki ağıtsal sözlerde** ya da yine **girişteki dilek sözlerinde** görünür. Ne var ki, bu mezmurda Davut doğrudan ağıta girer (1. ve 2. ayetler). Sıkıntısını Tanrı'ya haykırır. Ağıtın girişinde üç konudan biri dile getirilir: Düşmanlar ve tehditleri, mezmur yazarının acınacak durumu (60. Mezmur'da olduğu gibi) ve Tanrı'nın harekete geçmesini beklerken ki ıstırap (Mezmur 13:1-2'deki gibi). Davut'un 3. Mezmur'daki ağıtı, düşmanlarının çokluğu üzerinde yoğunlaşır. Buna ek olarak, birçok kişi Tanrı'nın Davut'u terk ettiğine inanıyordu ve bu da onun

çaresizliğini arttırıyordu. Duruma bakılırsa, Davut'un artık Tanrı'nın ilgisinden ve desteğinden yoksun olduğu düşünülebilir.

Ne var ki Davut, bu ağıtın ardından Tanrı'ya olan güvenini ifade eder (3-6 ayetleri) Ağıt mezmurundaki güven ikrarı, mezmur yazarının, Tanrı'nın kendinden yana harekete geçmesini beklediğinde sarıldığı gerçektir. Bu özel durumda Davut güvendiği dört gerçeği açıklar: Tanrı onun koruyucusudur (etrafında kalkandır), ona cesaret verendir (başını dik tutar), yalvarışına cevap verendir (4. ayet) ve nihayet onun güvenliğidir (5-6 ayetleri).

Her ağıt mezmuru, yazarının dileğini Tanrı'ya iletir. Dilek, ya Tanrı'nın müdahalesini rica eder (genellikle Tanrı'nın neden harekete geçmesi gerektiğini söyleyerek), ya da yazarın içinde bulunduğu korkunç durumdan ötürü Tanrı'nın kendisini kayırmasını rica eder. 3. Mezmur'da Davut Tanrı'ya, düşmanlarının gücünü yok ederek kendisini kurtarması için yalvarır (7-8 ayetleri).

Buna göre 3. Mezmur üç bölüme ayrılır:

Ağıt (1-2 ayetleri): Davut'un çok düşmanı vardır.

Güven ikrarı (3-6 ayetleri): Tanrı Davut'un koruyucusudur, cesaret kaynağıdır, güvencesidir. Yalvarışına kulak verir.

Dilek (7-8 ayetleri): Davut, Tanrı'nın müdahalesi için yalvarır, çünkü tek umudu Tanrı'dır.

3. Mezmur'daki satır sayısından ve güven ikrarındaki açıklamalardan belli oluyor ki, bu tehlikeli durumda Davut'un en çok yoğunlaştığı konu, Tanrı'da bulunduğu güvenliktir.

Her ağıt mezmuru burada sıralanan özelliklere sahip olmadığı gibi, bu özellikler her mezmurda da aynı sırada değildir. Örneğin 3. Mezmur'da bulunmayan bir ağıt mezmuru özelliği vardır. **Övgü andıyla**, Tanrı'nın harekete geçmiş olacağı zamanın önceden sezildiği ifade edilir. Mezmur yazarının, kurtuluş sağlayan RAB'bi övme isteğini dile getirir. Mezmur 7:17 buna bir örnektir. Adalet isteyen Davut'un dileğinin sonunda övgü andı yer alır:

“Şükredeyim doğruluğu için RAB'be,

Yüce RAB'bin adını ilahilerle öveyim.”

Okuyucu, ağıt mezmurlarının yapısal özelliklerini belirlemede esnek davranmalıdır. Metni, alışlagelmiş düşünce kalıplarına ya da özellikler sınıfına sokmaya çalışmak yerine, metnin bütünündeki anlamı, mezmurun özelliklerini tanımlamada bir rehber olarak kullanılmalıdır.

Kutsal Kitap yorumcuları, bir bölümü doğru anlamak için önce Kutsal Kitap'ın ilgili metnine bakarak dünyasal yazarla İlahi Yazar'ın niyetlerini, yani o bölümün özgün anlamını belirlemeye çalışırlar. Yorumcu, Mezmurlar'ın sahip olduğu çeşitli yapısal özellikleri anladığı zaman Mezmurlar'ın iletmek istediği mesajı anlamak açısından da derin bir sezgi kazanacak ve özlemlerini, tıpkı Eski Antlaşma dönemindeki inananlar gibi Tanrı'ya ifade etmeyi öğrenecektir. ♦

(çev. Ali Şimşek)

Paralelizm: Mezmurlar'ın Şiirsel Özelliği

İbranice şiirin ana özelliklerinden biri paralelizmdir. Bu paralellik, ana düşüncenin diğer satırlara yansımaları olarak nitelendirilebilir. Mezmurlar'da ve Süleyman'ın Özdeyişleri'nde görülen paralelizm tipleri şöyledir:

- ♦ Mezmur 34:3'te görüldüğü gibi, ikinci satır ilk satırdaki düşüncüyü tekrarlar.
“Benimle birlikte RAB'bin büyüklüğünü duyurun,
Adını birlikte yüceltelim.”
- ♦ İkinci satır, birinci satırdaki düşüncüyü geliştirir (Mezmur 34:3).
“RAB'be yöneldim, yanıt verdi bana,
Bütün korkularımdan kurtardı beni.”
- ♦ Paralel düşüncüyü ifade etmek için bir örnek ya da bir şekil kullanılır (Mezmur 1:4).
“Kötüler böyle değil,
Rüzgârın savurduğu saman çöpüne benzerler.”
- ♦ İkinci satır, birinci satırdaki düşüncüye zıt bir düşünce ifade eder (Mezmur 1:6).
“Çünkü RAB doğruların yolunu gözetir,
Kötülerin yolu ise ölüme götürür.”

Not: Bazı satırlar, İbranice'nin yapısından ötürü birleştirilmek zorundadır; Mezmur 90:1'de olduğu gibi:

“Ya Rab, barınak oldun bize
Kuşaklar boyunca.”

(Rhonda Wiest; çev. Ali Şimşek)

DÖNÜM NOKTALARI

Mark Noll'un *Turning Points* adlı eserinden özetlenmiştir.

Protestanlık'ın Başlangıcı: Worms Meclisi

1521'de 18 Nisan akşamı saat 6'da Martin Luther'in vakti gelmişti. Sahne, Strasbourg'un Rhine Nehri'nin aşağısında ve Mainz'in biraz güneyinde yaklaşık yedi bin sakinin oturduğu mütevazı bir kent olan Worms'da, oracıkta hazırlanmış bir imparatorluk salonuydu. Luther otuz yedi yaşındaydı ve on beş yıldan fazladır bir keşişti. Şimdi V. Charles'ın huzuruna çıkarılmak üzereydi. Charles, İspanya'nın kralı olmanın yanı sıra iki yıldan az bir zaman önce Almanya'nın Kutsal Roma İmparatoru (ve böylece Charlemagne'nin varisi) seçilmiş olan henüz yirmi bir yaşında bir genç adamdı.

Bir gün önce 17 Nisan'da Luther, imparatorun huzuruna ilk kez çıkmıştı. İmparatorluk mahkemesi haline getirilmiş salondaki bir masanın üzerine Luther'in yazıları serilmişti (öyle bir yığın oluşmuştu ki Charles ve yardımcıları odaya girdiklerinde bir kişinin bu kadar çok şey yazabileceğine duydukları şüpheyi dile getirdiler). Luther, söylediklerini geri alması için Worms'a çağrılmıştı. Müjde, kilisenin doğası ve Hristiyanlık'ın son durumu hakkında yazdıklarında bulunan hatalarını halkın önünde itiraf etmesi isteniyordu. Sözlerini geri alıp almayacağı önceki gün sorulduğunda Luther birkaç değişik çalışması olduğu şeklinde karşılık vermiş ve cevabı üzerinde düşünmek için bir gün daha istemişti... Luther'in bu ricası kabul edilmişti.

Şimdi ise ün ve güç sahibi izleyiciler önünde "cevabımı belli ki dikkatle düşünmüş" olan Luther, kitaplarının üç tür olduğu cevabını verdi: Bazıları herhalde hiçbir Hristiyan yöneticinin veya kilise görevlisinin çekilmesini istemeyeceği kadar basit dindarlık eserleriydi. İkinci bir kategori papalığın günahlarına karşı yöneltilmişti. Luther hiç kimsenin o kitapların saldırdığı kötülükleri savunmak isteyeceğini düşünmüyordu. Ancak üçüncü tip yazılar, kendisi de kabul ediyordu ki, fazla sert sayılabilecek bazı ifadeler içeriyordu ki bundan caymayı düşünmeye istekliydi; ancak tek bir önemli şartla! Tam bu anda Luther, demir eldivenlerini çıkarıp zincirli bileklerini masanın üzerine koyup (bu hareket meydan okumak anlamına gelirdi) şunları söyledi: "Bu nedenle Tanrı'nın merhametiyle rica ediyorum, saygıdeğer majesteleri, en şanlı lordlarım, üst veya alt düzeyden herhangi bir kimse, yapabiliyorsa, peygamberlerin ve müjdecilerin yazılarından yola çıkarak hatalarımı bulup ortaya çıkarırsın. Ne zaman ki hatalarım bana açıkça gösterilir, o zaman hepsini kabule tamamen razı olurum ve kitaplarımı da ateşe ilk ben atarım!" Luther savunmasını böyle bitirdi.

Ancak Luther imparatorluk mahkemesi için yeterince açık olmamıştı. İmparatorun sözcüsü onu tekrar sıkıştırdı. Luther soruyu gerçekten yanıtlamamıştı. Sözüden cayacak mıydı caymayacak mıydı? "Düz cevap ver, 'dolambaçlı' (yani muğlak) bir cevap değil!". O zaman Luther, Avrupa tarihindeki en ciddi ve kilise tarihindeki en önemli değişikliklerden birine damgasını vuran şu sözleri söyledi: "Madem saygıdeğer majesteleri ve en şanlı lordlarım basit bir cevap arıyorlar, ne dolaylı ne dolambaçlı bir biçimde vereyim cevabımı. Kutsal Yazılar'ın tanıklığı veya net bir sebeple ikna edilmedikçe (çünkü ne papaya ne de sadece konseylere güvenirim, onların sık sık hataya düştüklerini ve kendileriyle çeliştiklerini herkes bilmektedir), alıntıladığım Kutsal Yazılar'a bağlıyım ve vicdanım Tanrı Sözü'ne tutsaktır. Vicdana karşı koymak, ne güvenli ne de doğru olduğuna göre hiçbir şeyi geri alamam ve almayacağım."

İşte bu sözlerle Protestanlık doğdu. Luther'in vicdanı Kutsal Yazılar'ın yaşayan, etkin sesi olan "Tanrı sözüne" tutsaktı. Dahası Kutsal Yazılar'da açıkça öğretildiğini düşündüğü şeyler insan doğası, kurtuluş yolu ve Hristiyan yaşamı üzerine gerçeklerdi; en sadık savunucuları olması gereken o kilise görevlileri tarafından çok kötü şekilde gözden saklanmış, hatta silinmiş olduğuna emin olduğu gerçekler. On altıncı yüzyıl Avrupalısı'nın hayal edebileceği en yüce topluluğun önünde bu coşkulu ifadeyle Protestanlık'ın temelleri herkesin gözü önünde atıldı: Protestanlar bütün otoritelerden önce Kutsal Kitap'a itaat edecekti. Çoğu Protestan'ın Kutsal Kitap'ta bulduğu şey, lütufla kurtuluş iletisiydi. En azından Luther'in Kutsal Yazılar'ın sayfalarında kendisi için keşfetmiş olduğuna sağlam derecede benzer şeyler.

Luther'in etkisi, hem kendi yaşamı süresince hem de sonraki yıllarda çok derin oldu. Alman dili öğrencileri, dilbilimsel dehası için ona şükran duymaktadır; onun Kutsal Kitap çevirisini Almanca için bir ölçüt oluşturmuştur. Aile kurumunu inceleyenler, Luther'in evliliğini sosyal etkileşimin çağdaş biçimlerinin gelişiminde bir dönüm noktası olarak değerlendiriyorlar. Kilise tarihçileri Luther'i, on altıncı yüzyıl kilisesini yeniden yapılandıran inanılmaz bir lokomotif olarak görüyorlar. Son derece üretken olan Luther, yetişkin yaşamı boyunca ortalama olarak üç haftada bir, bir tür bilimsel yazı, vaaz, ders veya Kutsal Kitap'la ilgili bir açıklama yayınlamıştır.

Bununla birlikte Luther'in yaşamı çarpıcı zayıflıklar da sergiliyordu. Terbiyeli bir Hıristiyan modeli oluşturacak biri olarak düşünülemezdi. Genellikle sözünü sakınmazdı, yazılarında ve konuşmalarında kabalığa bile kaçardı. Luther dengeli, sağlıklı düşünen bir kişilik olarak da hatırlanmaz. Sürekli olarak iç mücadeleler, şüpheler ve bunalımlar yakasını bırakmazdı. En ciddi de Luther, özellikle de kendisinin Kutsal Yazılar'dan ilan ettiği ölçütler karşısında açıkça günahkârı. Ayrıca şeffaf kişiliğiyle Luther'in gösterdiği ruhsal itaatsizlik belirtileri tamamen gözler önündeydi. Batı tarihine verdiği özel zarar ise ölümünden sadece üç yıl önce 1543'te Luther'in, Yahudiler'in kötü ve zararlı taraflarını sertçe açığa çıkarmasıydı. Luther aşırı sert bir dille Alman yöneticileri Yahudiler'i ülkeden atmaya, mal varlıklarının çoğuna el koymaya ve hahamlarının ders vermesini yasaklamaya çağırıyordu. Savunmasında Yahudi din öğretmenlerinin Protestanlar'ı ve Katolikler'i Hıristiyan inancından uzaklaşmaya ikna etmeye çalıştığını duyduğu için tanrıbilimsel sebeplerle hareket ettiği söylenebilir; ancak yayınladığı görüşlerinde kullandığı günah sayılabilecek derecede sert üslubu, gelmiş geçmiş en acı meyveleri veren zeminin tohumlarından birini attı.

Buna rağmen üzerine derin derin düşündüğü Kutsal Yazılar'ın içeriğindeki iletiyi, çarmıha gerilmiş bir kurtarıcıda odaklanan mesajı anlayan kişi de şüphesiz bu günahkâr Luther'di. Luther'in teolojisi Mesih'in çarmıhına odaklanır. Çarmıhtan sıkça söz etmiştir; sadece çarmıh aracılığıyla Mesih anlaşılabilir ve imanlılar ben-merkezciliklerini o çarmıhta bırakmalıdır. Luther, 'görkem teolojisi' adını verdiği ve çarmıh teolojisine zıt olan düşünce yapısına karşı da sesini yükseltti. Luther'e göre görkem teolojisi iki etkisi vardı: İlk olarak, insanları kendilerine güvenmeye, bu yaşamda ve gelecek yaşamda güvende olmanın temellerini kendi başlarına oluşturmak için çabalamaya özendirir. Bu görkem teolojisi, sinsi etkisiyle insanları, Tanrı'nın bizim için yaptıklarının değil, bizim Tanrı adına yaptıklarımızın ruhsal yaşamı yaratmakta önemli olduğunu düşünmeye özendiriyor. İkinci olarak, Luther görkem teolojisinin insanları kendi bilgeliklerine güvenmeye teşvik ettiğini iddia eder. Kadın erkek demeden, herkesi Tanrı'yı algılayış biçimine dayanmaya, dünyayı algılayışlarının yaşam için yeterli bir rehber olduğunu düşünmeye teşvik eder. İnsanları benlik, başkaları, dünya ve Tanrı hakkında insan aklının keşfettiği şeylerin doğruluğa giden yolu açabileceğini düşünmeye özendirir.

Buna karşın, Luther'in İsa'nın çarmıhında bulunduğu şeyler onu derinden şaşırtmıştı: Küçük görülme, aylara maruz kalma, ölüm derecesinde güvensizlik, arkadaşlar tarafından terk edilme, gelecek umutlarının çökmesi, nefret edilen suçlularla aynı şekilde ölüme gitmek, bütün dünyanın ve Tanrı'nın gazabı. Çarmıh, acı çeken, *bizim için* acı çeken heybetli, her şeye gücü yeten Tanrı'yı, Yaratıcı'yı açıklar. Luther, çarmıhın Tanrı'nın bizim için ölümü tatmasının korkunç gizemini bize gösterdiğini bile söyleyebilmişti. Beden almış Tanrı'nın ölümü aracılığıyla doğru sayılabileceğimizi bilmekten başka insan günahkârlığının derinliklerini açığa vuran daha açık bir yazıyı nereden bulabiliriz. O nedenle imanlılar, ancak kendilerinden ümitlerini kestiklerinde ve görkem teolojisini terk ettiklerinde çarmıhı benimseyebilirler.

Luther için bu, çarmıhın, tamamen sevgi dolu Tanrı'yı tamamen gizemli bir Tanrı olarak açıkladığına dair, kanıt gerektirmeyen çok önemli bir önermeydi. O çarmıhta yaratılışın kendisi, Yaratıcı'yı ele geçirdi; yaratılış, Yaratıcı'yı mezara koydu! O çarmıhta, en ihtişamlı yücelikler en aşağıdan da aşağılara indi; o çarmıhta insan eli, insanı meydana getiren elleri deldi! Bundan daha büyük bir gizem olamazdı.

Böylece, Luther'in sürekli olarak tekrarladığı gibi çarmıh, her zaman tamamen utanılacak bir şey olarak kalmalı. Çarmıh Yahudiler için, Tanrı'yı ahlâki gayret yoluyla arayan herkes için utançtı. Luther için çarmıh, insan işinin hiçbir şekilde insanlığı başarılı kılamayacağına ilişkin Tanrı yargısının açıklanmasıydı. Hiçbir inceleme veya çalışma insanlığı gerçekten bilge yapamazdı. Hiçbir insan çabası kalıcı sevinç sağlayamazdı. Özetle çarmıh, en temel insan putperestliğine, yani benliği Tanrı olarak görme eğilimine Tanrı'nın kalıcı olarak 'Hayır!' demesidir. Mesih'in çarmıhı, insanlığı, var oluşun merkezinde saygın bir yere koymak için gösterilen bütün çabaları mahkûm etmek için Tanrı'nın söylediği son söz olmuştur. ♦
(Ken Wiest, Chuck Faroe; çev. Ali Şimşek)

İlk asırda vaaz verme

Etkili Ruhsal Danışmanlık: Bina Temeli Kadar Sağlamdır

Ken Wiest ve Chuck Faroe

Giriş

Depremzede olmayı kimse istemez normal olarak! Aynı zamanda binanın depreme dayanacak kadar sağlam yapılması hem masraflı hem de zahmetli bir iş olduğundan herkes bu zahmet ve masrafa katlanmaya razı olmaz. Ama eğer biri sağlam bir bina inşa etmeye niyetliyse dikkat etmesi gereken ilk husus, sapasağlam bir temel atmak olmalıdır. Bunun gibi, ruhsal hizmetimizin güvenilir olabilmesi için de sapasağlam bir temel üstüne kurulması gerekir. Etkili ve güvenilir ruhsal hizmetin temeli de, Tanrı Sözü'nü doğru kullanmaktır. Nitekim Pavlus Timoteos'a, "*Kendini Tanrı'ya makbul, gerçeğin bildirisini doğru kullanan, alnı ak bir işçi olarak sunmaya gayret et*" demiştir (2Ti. 2:15). Günümüzün kilisesinde büyük ilgi gören ruhsal danışmanlık hizmeti de bu önemli kurala istisna değildir.

Kutsal Kitap, danışmanlık hizmetine kaçınılmaz bir temel oluşturur. Ama bu temeli atmak için, Kutsal Yazılar'ı doğru yorumlama ve geçerli bir yöntemle sistematik teoloji geliştirme "zahmet"lerine katlanmamız gerekmektedir. Bu makalede Kutsal Kitap'a dayalı teolojinin etkili ruhsal danışmanlığa sağladığı bazı temel kavramlara bakacağız.

Sistematik Teolojinin Konuları ve Danışmanlık

Kutsal Kitap, Tanrı'nın insanlara esinleme yoluyla sağladığı yanılmaz, hata içermez, yetkili vahyidir (Yas. 4:2; Mez. 19:7-11; Mat. 5:17-20; Yu. 10:35; 2Ti. 3:16-17; 2Pe. 1:19-21). Kutsal Yazılar Tanrı'yı tanıtan, hayatı anlatan ve insan olmanın gerçek boyutlarını açıklayan tanrısal kaynak olarak hayatın tüm yönlerine hitap eder. Peki, Kutsal Kitap öğretisi ruhsal danışmanlık anlayışımızı nasıl biçimlendirebilir?

1. Kutsal Kitap, Tanrı tarafından esinlenmiş tek bilgi kaynağımızdır. Böyle olduğuna göre, Kutsal Kitap'ın öğrettiği ve bildirdiği her şey tamamen doğrudur. Bu yanılmaz, doğru bilgiler arasında, insanlar ve onların problemleri de işlenmektedir. Kutsal Kitap'ı doğru yorumlarsak danışmanlığımız için hiç yanılmayan bir rehberle sahip oluruz.
2. Bu vahiy bize çelişmeyen *önergeler* olarak iletilmiştir. Bu bağlamda önerme, ya gerçek ya da yanlış olan dilsel ifadeler anlamına gelir. Vahiy bir *açıklama* olduğuna göre, Kutsal Kitap öğretisinin bir yönü, bu önermelerin *anlaşılır* olmasıdır. Böylece Kutsal Kitap'ın mesajından sadece uzmanlar değil, düşünen herkes yararlanabilir. Kaldı ki, hayatımızı değiştiren tanrısal gerçekleri danışmanlık yaptığımız kişilere bilgi olarak öğretmemiz mümkündür.
3. Tanrı, gerçeği doğa aracılığıyla (doğal vahiy ile) ifşa ettiğine göre, psikoloji dahil olmak üzere, bütün bilim dallarında araştırma yaparak gerçeği bulabiliriz. Bununla birlikte, danışmanlığımızın vahyin sağladığı yanılmaz temel üstünde kurulduğundan emin olmak için, bilimin varsayımları ve yaklaşımlarını teolojik süzgeçten geçirmeliyiz. Başka bir deyişle, psikoloji ve psikiyatrinin yöntemlerini danışmanlık hizmetimizde kullanmadan önce, bunların Kutsal Kitap'ın açıkladığı dünya görüşüne aykırı olup olmadığına dikkat etmeliyiz. (Bu yazının son bölümünde, psikoloji ve psikiyatrinin varsayımları ve yaklaşımlarını teolojik bir süzgeçten geçirme sürecini örneklemeye çalışacağız.)
4. Bilgi kaynağımız vahiy yoluyla sağlandığı için, danışmanlık yaparken *doğruluk* anlayışımızı insanlar değil, Tanrı tanımlamaktadır. İnsanlar, kendilerini 'doğru' saymak için kendilerince bir takım kurallar belirler. Bu tür insani standartlara meydan vermeyerek Tanrı'nın belirlediği standartları benimsemek, ruhsal danışmanlığın gerçek anlamda verimli olmasını sağlar.¹

Ruhsal danışmanlık temelimizi oluşturan bir başka unsur da Tanrı öğretisidir. Kutsal Kitap açıkladığı için Tanrı'nın karakteri (Yar. 1-2; Çık. 15:11; Eyü. 38-42; Mez. 139 ve 145; Yşa. 40; Rom. 11:33-36) ve planları (Yar. 12:1-3; Yas. 28-30; 2Sa. 7; Yşa. 9 ve 11; Yer. 31:31-34; Dan. 2, 7 ve 9; Zek. 12-14; Ef. 2:11-22) hakkında bilgiye sahibiz. Kutsal Yazılar'da açıklanmamış konular, zaten Tanrı'yı hoşnut eden yollarda yürümemizle ilgili bir öneme sahip olmayan konulardır (bkz. Yas. 29:29). Peki, Kutsal Kitap'ın Tanrı öğretisi ruhsal danışmanlığa hangi temel kavramlar sağlar?

1. Mutlak gerçeklik Tanrı'nın kendisidir. O zaman insan aklı, duygusu ve iradesi dahil olmak üzere, her şeyin ölçütü Tanrı olmalıdır. Ruhsal danışmanlık yaparken yüz yüze geldiğimiz düşüncelerin,

duyguların ve seçimlerin doğruluğuna, bunları Tanrı'nın Kutsal Yazılar'da açıkladıklarıyla karşılaştırarak karar veririz.

2. İnsanın varlığı, anlamlılığı ve yararlılığı Tanrı'ya bağlıdır. Tanrı'dan bağımsız olarak hayatın anlamına veya değerine erişmeye çalışmak putperestliktir ve bizi başarısızlığa ve utanca uğratar. ² Sevilmeye, tapınılmaya ve hizmet edilmeye layık tek varlık Tanrı'nın kendisidir. İnsan Tanrı'nın benzeyişine göre yaratıldığına göre, ruhsal danışmanlık yapanlar insan doğasını kendi başına araştırmaktan çok, benzeyişine göre yaratıldıkları Tanrı'nın doğasını incelemelidir. Bu yolla kardeşlerin Tanrı'nın görünümü olan Mesih'e benzemelerine katkıda bulunmaya hazır olurlar (Yar. 1:26 ve devamı; Kol. 1:15).
3. Tanrı insanlığı kendi bilgece amacı için, yani insanın yeryüzünün tümüne egemen olması için yaratmıştır (Yar. 1:26). Tanrı'nın planına katılmamak, Tanrı'dan bağımsız davranmak demektir. Bu açıdan, danışmanın başlıca amaçlarından biri, danışmanlık alan kişinin hayatının anlamını ve amacını Tanrı'nın amacına bağlı şekilde O'na teslim etmesine yardım etmektir. ³

Sistemik teolojinin insan öğretisi, insan ve onun doğasını irdelemektedir. İnsan öğretisi sık sık günah öğretisiyle (günahın dünyaya girişi, insan ve ilişkiler üzerindeki olumsuz etkileri vs.) birlikte işlenir (bkz. Yar. 1-11; özellikle 1:26-28 ve 3:14-19; Mez. 8; Rom. 1:18-3:20; 5:12-14; 7:13-25; Yak.1:13-18). Bu iki doktrin alanı insanların sorunlarının teşhis edilmesine yardımcı olur. İnsanların 'problem' olarak değerlendirdikleri durumlar, Kutsal Kitap'ın insan ve günah öğretilerinin doğrultusunda anlaşıldıkça, aşağıdaki kavramlar ruhsal danışman için birer temel inanç haline gelmektedir:

1. Danışmanlık alan kişi hem kurban hem de faildir. Fail olması, kurban olmasından daha önemlidir ve genellikle kişinin değiştirebileceği tek alandır. Bu yüzden danışman, danışmanlık alan kişiyi düşüncelerinden, kararlarından, duygularından ve davranışlarından sorumlu tutmalıdır.
2. Problemler, kararlarımızda ve doğruyu veya yanlış seçerken bağımsız olma arzumuzdan kaynaklanmaktadır.
3. Akıl ve irade kadar, duygularımız da günahın etkisiyle yozlaşmıştır. Danışmanın, hizmet ettiği kişinin duygularını haklı çıkarması doğru olmayabilir. Tanrı-insan ilişkisi danışmanlığın temelini oluşturur; duygularsa, o ilişkinin ne durumda olduğunun önemli bir göstergesidir.
4. Tanrı'nın Aden bahçesinde yaptığı yargılama (Yar. 3) oldukça önemlidir; insanlığa verilen vaat, Tanrı'yla yürüyenle Tanrı'ya isyan eden iki soyun arasındaki düşmanlık, evlilik bağlamında çekilecek zorluk ve emeklerimizde harcamak zorunda kalacağımız ter ile çaba. Günaha düşmüş dünyada gerçeklik budur. Kurtuluş, hayatın bu yönlerini tümüyle ortadan kaldırmaz. Bilgelik ne olduğunu anlamamıza yardım eden Vaiz kitabındaki Vaiz'e göre bilgelik, günahın etkin, ömrümüzün sınırlı, ilişkilerin sorunlu olacağını kavrayarak tanrısal bir armağan ve kâhyalık olan yorucu emeğe katlanarak hayatın tadını gerçekçi bir şekilde çıkarmaktır.
5. Yapımızın üç ögeli (can-ruh-beden) veya iki ögeli (can-beden) olduğunu vurgulayan kimi görüşlere karşın insan, nereden bakarsak bakalım köklü bir birlik içindedir. Bu yüzden insanların iç hayatında olup bitenler fiziksel durumlarını etkileyebilir. İnsanların kendilerinden geçmelerinin, gördükleri karabasanların, yaşadıkları kaygı ve stresin nedeni, düşünsel ve duygusal tepkilerin günahlı eğilimlerle yoğrulmuş olmasına dayandırılabilir.
6. Kutsal Yazılar'da düşünceye dair bir öncelik belirtilir. Hizmet ettiğimiz imanlının 'Mesih'in düşüncesine sahip' olmakta ilerlemesini desteklemeliyiz (1Ko. 2:16'da geçen 'Mesih'in düşüncesi' sözü, bulunduğu bağlamda Kutsal Yazılar'a gerektiği gibi boyun eğmek anlamını taşımaktadır) ⁴. Bununla birlikte Kutsal Kitap'a göre yapılan ruhsal danışmanlık, Kutsal Kitap'a uygun kararlar vermek üzere vicdanın eğitilmesi ve davranışların yönlendirilmesinde, insanların duygularının önemli bir rol oynadığını kabul eder. Danışman, hizmet ettiği kişinin hem düşüncelerinin hem de duygularının 'doğru' olmasını sağlamak için çaba sarf etmelidir.
7. Yürek, insanın merkezi olduğu için, danışmanlık işinin odak noktasıdır. Saucy'nin söylediği gibi, "...yürek, insan yaşantısının merkezi veya odak noktasıdır; güdüler, arzular, ahlâki kararlar ve davranışlarının kaynağıdır. Yürek, asıl kişinin yansımasıdır." ⁵
8. Günahın özü insanın bağımsız olma arzusudur. Günahlı insan, Tanrı'ya ve O'nun sözüne başvurmadan veya bunlara boyun eğmeksizin, neyin doğru ve neyin yanlış olduğuna kendince karar verir. Günah her şeyi çarpıtır. Bu çarpıtma öncelikle "acıyı (özellikle kopuk ilişkiler, yabancılaşma ve yalnızlıktan kaynaklanan acıyı) yok etmeye yöneliktir." ⁶ Anlamamız gereken şey şu ki, insanlığın problemlerinin temelinde putperestlik yatar. En büyük put ise insanın kendisidir: İnsanlar Tanrı'ya değil, kendi ürettikleri "çareler"e güvenir. İnsan "kurtuluş"u (problemlerinden kurtulmayı) benimsediği puttan

bekler; ama put (her zaman yaptığı gibi) hayalkırıklığına uğratınca utanç ve kızgınlığa boğulur. İnsanlar servet, kudret, nüfuz veya ilişkilere bel bağlayarak kurtuluş beklememelidir. İmanlı kişi, başka hiçbir şeye değil, yalnızca Mesih'e bel bağlar.

9. İnsanlar günahı yenmeye çalışırken bile ben-merkezçiliğe ve bencilliğe kapılabilirler. Oysa ayartıları yenme motivasyonumuz kendimizi göstermek değil, Tanrı'yı hoşnut etmek ve komşumuzu sevmek olmalıdır.⁷

Kutsal Kitap'ın kurtuluşla ve son günlerde yaşanacak olaylarla ilgili öğretileri, danışmanlık alan kişinin uğraştığı problemlere çözümler sağlar. Bu bağlamda kurtuluşun geçmiş, şimdiki ve gelecek boyutları (örnek olarak bkz. 2Pe. 1:3-11), Mesih'in tekrar gelişi ve diriliş bedenine sahip olacağımıza dair ümitler (bkz. 1Ko. 15:42-58) vb. gerçekler ruhsal danışmanlığın kaçınılmaz dayanaklarıdır. Kurtuluş ve son günlere dair öğretileri temel alan, etkili danışmanlığın temel taşlarını oluşturan unsurlar şunlardır:

1. Bu dünyada hiçbir şey kusursuz olmayacaktır. Sadece cennette, diriliş bedenimize kavuştuktan sonra kusursuz sevinç ve esenlik ortamı içinde acı ve kederden özgür olacağız (Rom. 8:18-25; 1Ko. 15:35-58). Buna göre, rahatlık veya acıdan ve problemlerden arınmış bir yaşantı, Kutsal Kitap doğrultusunda yapılan danışmanlığın amaçları değildir. Bu bağlamda Deckard, "Acının giderilmesi ön planda tutulursa bu vurgu Kutsal Ruh'un işleyişiyle çatışabilir... Tanrı'nın insanlığı nihai olarak ve eksiksizce iyileştirmesi *cennette* beklemektedir; *günaha düşüş* yüzünden yeryüzündeki hayatımızda gerçekleşmez... Vurgulanması gereken amaç, diğer kişilerle aramızdaki sorunları çözmekten çok, Tanrı'yı ve o kişileri sevebilecek kadar olgunlukta büyümemizdir" diyor.⁸ Yalnızca kurtulmuş olan kişi, Tanrı'yı ve komşusunu sevmeye buyruklarını gerçek anlamda yerine getirebilir (Mat. 22:34-40).
2. Mesih'in ölümünden başka hiçbir şey günahı yenemez (1Yu. 1:7; 2:1-2; Rom. 3:21-31). Mesih'in ölümü her imanlıya uygulanan *hukuki* (Tanrı'nın hesabındaki) bir gerçekliktir. İmanlı, Mesih'in benzeyişine göre yenilenmiştir; sahip olduğu tüm nimetleri Mesih'le olan ilişkisine borçludur (Ef. 4:22-24; Kol. 3:10; 1Ko. 1:30). Danışmanlığın önemli bir amacı, danışmanlıktan yararlanan kişinin gerçeği çarpıtan düşüncelerini ve çarpık düşüncelerinden kaynaklanan zararlı duygularla seçimlerini su yüzüne çıkarmaktır. Danışman bunu Mesih'in ölümü, dirilişi ve Mesih'le ilgili gerçekleri vurgulayarak yapar; çarpıtılmış gerçekleri ve bu çarpıklığa dayalı olarak alınmış kararlarla oluşan duyguları temel alan bir danışmanlığı reddeder. Tek çare, geçmişte yolculuk yapmaya dayalı böyle terapilerde değil, Mesih'in çarmıhında ve O'nun bizim için sürdürmekte olduğu hizmetindedir (İbr. 7:25). Danışmanlıkta Kutsal Kitap'a dayanarak gerçekleri konuşmak ve kararlar vermek önemlidir. Tüm bunlarla birlikte, imanlının çarmıhın önemini kavraması, acılarla baş etmesine yardımcı olur. Deckard, çarmıhtan öğrendiğimiz bazı değerleri şöyle sıralar:
 - Acı çekmek amaçsız değildir; Tanrı'nın isteğine uygun olarak acı çekmek O'nu yüceltir.
 - Acılar içindeyken Tanrı'ya boyun eğmeyi sürdürmek, imanlı için o acıların hedefini ve anlamını belirler.
 - Acı çekmek, neyin acı çekmeye değer olduğunu açıklar; yani, uğruna acı çektiğimiz Üçlülük Tanrı'nın şanlı değerini ilan eder!⁹
3. Tanrı'yı hoşnut eden meyveleri üreten Kutsal Ruh'tur. İmanlının Kutsal Ruh'un gücüyle ve yönetimi altında yaşamayı öğrenmesi ruhsal danışmanlığın önemli bir amacıdır (Gal. 5:13-26; Ef. 5:15-20).
4. Kutsal Kitap bize düşen sorumlulukları belirtmektedir. İncil bu sorumlulukları basitçe "Tanrı'yı sev" ve "komşunu sev" olarak tanımlar ve bunların ikincisini ünlü "birbiriniz" buyruklarıyla açıklar. İmanlı bu sorumlulukları Mesih'in kanıyla gerçekleşen yeni antlaşmada Kutsal Ruh'un kudretiyle yerine getirebilir.

Kutsal Kitap'ın kilise öğretisi doğrultusunda kilisenin doğası ve amaçlarını kavramakla, danışmanlık için yararlı olan şu önemli sonuçlara varırız (bkz. Ef. 2:11-3:21; Elç. 2:42-47; 1Pe. 2:4-10; 1Ko. 12:12-26):

1. Farklılıklarımız birliğimize asla zarar veremez. Farklılıklarımızdan korkmaktansa, onlarla övünmeliyiz, çünkü farklı üyelerin tek bedende birleştirilmesi Tanrı'nın bilgeliğini sergilemektedir (Rom. 12:3-8; Ef. 3:10).
2. Birbirimize karşı sorumluyuz. Dünyanın 'kederler denizi' ortasında hiçbirimiz bir ada değiliz! (bkz. Gal. 6:1-10; İbr. 10:24-25 ve Yeni Antlaşma'daki bütün "birbiriniz" ayetleri.) Kimsenin problemler seline karşı tek başına dayanması beklenmez; Mesih'teki kardeşlerimizin yüklerini taşımaya çağırılmışızdır. Bu yüzden 'süperstar' psikolog aramaktansa, kilisenin armağanlara sahip birçok ruhsal danışman barındırdığını hatırlamak daha iyi olacaktır. Danışmanlığın doğru ortamı kilisedir, çünkü danışmanlık, eninde sonunda Kutsal Yazılar'ı kardeşlere sunan bir hizmettir.

3. Olgunluğun ne olduğunu Kutsal Kitap tanımlar. Ruhsal danışmanlığın bir başka hedefi, Mesih'in bedenindeki üyelerin birlik içinde işleminin meydana getirdiği olgunluktur. Bu olgunluk süreci, Kutsal Yazılar'ın kilise içinde öğretilmesine bağlıdır (Ef. 4:11-16; Kol. 1:24-29). Öyleyse bireylerin olgunluğa erişmesi imanlılar topluluğuna sağlıklı katılımlarıyla ilişkilidir.
4. İmanlı, bireysel olarak kendi ruhsal sorumluluklarını yerine getirmekle yükümlüdür; başkalarının işlediği günahlardan veya sürdürdüğü kutsal yaşamlarından sorumlu değildir; ancak tabii ki, Tanrı yolunda yürümeye çalışan bir kardeşe destek olur ve beden içinde yüreklendirici bir ortam sağlamaya çalışır (Gal. 6:1-5; İbr. 10:19-25). Tanrı, birbirimize kilise bağlamında hizmet ederek büyümemizi sağlar (1Ko. 12:12-26; Ef. 4:11-16; Rom. 12:3-8).
5. Kiliseyi geliştirmek suretiyle imanlılar, Tanrı'nın bu döneme ait amacına katılmaktadır. Tanrı'nın bizi dünyadayken kilise bağlamında hizmet etmeye çağırmış olması, hayatımızı ve emeğimizi önemli kılar (Ef. 4:11-16; Mat. 28:19-20).

Bu yazıya bir benzetmeyle başlamıştık: Depremzede olmak istemeyen kişi oturacağı binayı yaparken, sapasağlam temel atmaya özen gösterir demiştik. Bu benzetmeden yola çıkarak, Tanrı katında sağlam bir danışmanlık hizmeti geliştirmek isteyen kişinin, Tanrı Sözü'nü esas alması gerektiğini vurguladık. Bu makalede, Kutsal Kitap ve ona bağlı sistematik teolojiye dayanan bazı ilkeler, danışmanlığın 'temel taşları' olarak önerilmiştir. Okuyucunun bunları yararlı bulacağı ümit edilir, fakat dikkat edilmesi gereken iki husus vardır: 1) Temel, binanın kendisi değil, sadece onun başlangıç noktasıdır! Sözü ettiğimiz ilkeleri duayla derin derin düşünerek hizmetinizdeki somut durumlara uygulamanız gerekli olacaktır. 2) Bu makalede ileri sürülen ilkeler, teolojinin danışmanlıktaki rolü hakkında yol gösterici örneklerdir. Kutsal Kitap ve teoloji bilginizi geliştirirken, Kutsal Kitap'a dayalı bir danışmanlık anlayışını biçimlendiren yeni ilkeler keşfederek bunlarla bir birikim oluşturmalısınız.

Danışmanlık temelimizi atarken, sağlam taşları seçmek kadar, sağlam olmayan (yani, Kutsal Kitap'a uyumlu olmayan) malzemeleri ayıklamak gerekir. Bu bağlamda, seküler psikolojinin Kutsal Kitap ve teoloji süzgecinden geçirilerek nasıl değerlendirilebileceğini örneklemek istiyoruz.

Seküler Psikolojiyi Teoloji Süzgecinden Geçirmek

Az önce, danışmanlık girişimini binaya benzeterek "güvenilir temel" kavramının ne olduğunu işledik. Şimdi mecazı değiştirelim. Danışmanlık bir yolculuk olarak düşünülürse, bu girişimi sürdürmek için kullanılan tanımlar, yöntemler, amaçlar vb. bir yol haritasına benzetilebilir. Önerdiğimiz danışmanlık yol haritası, Kutsal Kitap'a bağlı sistematik teolojidir; seküler psikoloji anlayışıyla yapılan danışmanlık çalışmalarındaysa, Kutsal Kitap rehber olarak kullanılmaz.

"Seküler" kelimesi, dini inançları önemsemeyerek bu dünyayı esas alan düşünceyi kastetmektedir. Seküler tıp dünyasında psikoloji "insanların bilişsel, davranışsal ve duygusal boyutları" olarak tanımlanmaktadır. İlk bakışta bu tanım bir sakınca içermiyor gibi görünebilir. Ama bu tanımla teolojik süzgeçten geçirdiğimizde önemli bir eksiği olduğunu fark ederiz: Seküler varsayımlardan yola çıkan bu tanım, Tanrı'yı yok sayarak *insan* ile başlayıp *insan* ile sonuçlanır. Jeffrey Boyd¹⁰ bu eksiği gidererek psikoloji kavramını Kutsal Kitap'a uygun olarak şöyle tanımlamaktadır: "Tanrı-insan ilişkisinin bilişsel, davranışsal ve duygusal boyutları."¹¹ Psikoloji tanımını böyle değiştirdiğinde de, danışmanlığın boyutlarını belirleyen unsur yalnızca (geçmiş olsun veya güncel olsun) insan-insan ilişkisi değil, Tanrı-insan ilişkisi olarak karşımıza çıkıyor. Tüm bunların ışığında, Boyd'un belirleyici bir danışmanlık varsayımı vardır: Kişilerin *Tanrı'ya nasıl davrandıklarını* ele almadıkça, onların insani problemlerini çözmek mümkün değildir.

Seküler psikolojiyi esas alan danışmanlığın varsayımları ve tanımları farklı olduğu gibi, hem sorun ve çözüm anlayışı hem de tedavinin amaçları farklıdır. Seküler alanda yapılan terapinin başlıca amaçlarından biri, bireylerin doyuma kavuşmasıdır. Kutsal Kitap doğrultusunda düşünen danışman içinse danışmanlığın nihai amacı, hem Tanrı'ya hem de O'nun benzeşiminde yaratılan insanlara sevgide hizmet ederek onların Rab'bi yücelten kişiler olmasını sağlamaktır.

Böylece, Boyd danışmanlığı daha geniş bir çerçevede işler: Tanrı ile insan arasındaki ilişki *deneyim* değil, *antlaşma* üzerine kurulmuştur. Antlaşmaya dayalı bir ilişkinin *üst* ve *alt* ortakları vardır. Antlaşmaya dayalı düzende, *sorumluluk* ve *hesap verme* ön plandadır. Bu durumda insanlar arasındaki ilişkiler, kişilerin kendi istek ve "ihtiyaçları"na bağlı değildir; Tanrı'nın kendisi ön planda olunca, O'nun buyruklarına boyun eğmek ilişkilerin anahtarıdır. Aksine davrandığımızda yani Tanrı sözüne boyun eğmediğimizde, dünya sisteminin düzenlediği yok edici duygular ve ilişkiler tuzağına düşeriz.

Yine, danışmanlığın amacını ele alacak olursak, danışmanlıkla ilgili kitaplarda kişilerin "bütünlüğe kavuşması"nın önemi üzerinde durulduğunu görürüz. Kimi danışmanlara göre zekâ, refah veya sağlık konularında herhangi eksik veya sorun olduğunda bunu gidermek için mücadele etmek gerekir, çünkü "bütünlüğümüzü"ü zedeleyen unsurlar böyle eksikler veya sorunlardır. Oysa Kutsal Kitap'ın ilan ettiği mesaj bu dünyaya ait birçok

değeri ve beklentiyi altüst eder! Tanrı'nın zorluklarda da etkin olduğunu anımsayarak zayıflıklarımızla övünebiliriz; çünkü zayıflıklarımız yoluyla Mesih'in gücü açıkça sergilenir (bkz. 2Ko. 1:3-11; 4:7-18; 12:9-11). Danışmanlık alan imanlı kardeşlerimize, hastalık dahil olmak üzere, zayıflıkların bizi ruhsal yönde geliştirebileceğini açıklamalıyız. Zayıflıklar gözlerimizi ümitle cennete dikmemize neden olur; dahası, hastalığı ümit ve iman ile karşıladığımızı gören kişilere bir tanıklık vermeye zemin hazırlar!¹²

Danışmanlıkta amaçlanan sonuçlar 'doyum' ve 'bütünlük' olduğuna göre, danışmanlık sürecinde sorulan sorular da bunu yansıtacaktır. Boyd, seküler psikolojinin amacını şöyle özetler: "Seküler psikolojinin amacı, bağımsızlığı teşvik ederek bireyin potansiyelini ve gelişimini en üst düzeye ulaştırmak ve kişinin saklı arzularını gerçekleştirmesini özendirme. Bu yüzdendir ki, seküler terapist 'Bu durum hakkında Tanrı ne diyor?' değil, 'Bu durum hakkında kendinizi nasıl hissediyorsunuz?' sorusunu sorar."¹³ Oysa bağımsızlığı teşvik eden bu soruyu yukarıda geliştirdiğimiz teolojik süzgeçten geçirirsek, "günahın özünün insanın bağımsız olma arzusu" olduğunu ve "Tanrı'dan bağımsız olarak hayatın anlamına veya değerine erişmeye çalışmanın putperestlik olup bizi başarısızlığa ve utanca uğratacağını" hatırlarız!

Kaldı ki sormamız gereken soru, (kişisel doyuma kavuşmak için) "Komşum ihtiyaçlarımı karşıladı mı?" değil, (Tanrı'yı yüceltmek için) "Komşuma adil ve doğru bir şekilde davrandım mı?" olmalıdır. Kendimizi inkâr edip çarmıhımızı yüklediğimizde "bütünlüğümüz" belki de zedelenecek. Ama İsa, bunu yapmayan kişi hakkında "öğrencim olamaz" (Luk. 14:26) diyor. Seküler psikoterapinin esas problemi, "yeni yaradılış"ın değil, "eski yaradılış"ın hayata bakış açısını desteklemesidir.

Sonuç

Boyd, psikiyatri ve psikolojiyi sekülerleşmenin başlıca "sözcüleri" olarak görür. Boyd'e göre, bu durum özellikle insanların kendilerini seküler bir bakış açısından görmelerinde mevcuttur.¹⁴ Seküler bakış açısı günah, Tanrı'nın insandan hesap sorması, tanrısal yargı ve tanrısal kurtuluş vb. gerçekleri yok sayar. Gayet tabii, psikoloji alanından faydalı olacak yöntemleri ruhsal danışmanlığa uyarlamaya çalışırken, seküler psikolojinin Kutsal Kitap'a aykırı olan telkinlerini kabul edemeyiz.

Ruhsal danışmanlık 'yolculuğunu' yaparken kaçınılmaz olarak bize yol gösteren, danışmanlık 'yol haritamız'ı oluşturacak tanımlar, yöntemler ve amaçlarımız olacaktır. Bir haritanın değeri, gerçekliği yansıttığı orandadır (bu hükmün geçerliliğini kavramak için, bir Ankara haritasına bakarak Bursa'da yol bulmanın nasıl bir deneyim olacağını düşünün!) Sonuç olarak, Kutsal Kitap'a aykırı bir danışmanlık yol haritası gerçekliği yansıtamaz. Bu bağlamda, David Powlison danışmanlıkla ilgili şu tespitte bulunur: Bir danışman doğru noktadan yola çıkmazsa, kaçınılmaz olarak "problemleri yanlış tanımlayacak ve dolayısıyla çözümleri yanlış algılayacak, tedavileri yanlış uygulayarak danışmanlığında da yanılacaktır."¹⁵

Samuel Johnson insanların görüşlerini düşünme yoluyla değil, 'bulaşma yolu'yla edinmeleri ihtimalinden söz eder. Hıristiyanlar'ın bile benimsediği bütün danışmanlık yöntemlerinin Kutsal Kitap'a dayalı teolojik çalışmalarla geliştirilmiş olduğunu sanmamalıyız. Üniversitelerimiz, okuduğumuz kitap ve gazeteler, toplum ve kilisedeki eş ve dostlarımızın katıldığı terapi seansları, bir yere kadar seküler psikolojinin varsayımlarıyla etkilenmiştir. Biz de, kısmen de olsa, bu alanlardan etkilenerek ruhsal danışmanlık anlayışımıza seküler psikolojinin Kutsal Kitap'a aykırı bazı varsayımlarını eklemiş olabiliriz.

Kaldı ki, ruhsal danışmanlık hizmetimizi sapasağlam bir temel üstüne kurmak ve gerçekliği yansıtan bir danışmanlık yol haritasından yararlanmak niyetindeyse, bizi yıllarca süren, ciddi bir çalışma bekliyor demektir! Bu makalede vurguladığımız gibi, danışmanlık hizmetimizi Kutsal Kitap ve sağlam teoloji doğrultusunda biçimlendirecek olan ilkeleri biriktirerek uygulamamız gerekecek. Ancak hem psikolojinin bulgularının Kutsal Kitap'a her zaman aykırı olduğunu düşünmemeliyiz, hem de psikolojinin ileri sürdüğü tüm uygulamaları eleştirel bir süzgeçten geçirmeden kabul edebileceğimiz yanılığımıza düşmemeliyiz. Seküler psikolojinin Kutsal Kitap'a aykırı varsayımlarını ve yöntemlerini ayıklamaya özen göstermeliyiz. Bu girişime katkıda bulunmak amacıyla, *e-manet* dergisinin bir sonraki sayısında bazı danışmanlık yöntemlerini Kutsal Kitap ışığında değerlendireceğiz. ♦

"Ruh'un kudretiyle Mesih'i izlemek, Müjde'nin düzenini dünyaya taşımak demektir: Özlemle arzulayan herkes için insanın alabileceği en sevindirici haber olan bağışlanma; gurur, adaletsizlik ve açgözlülükleriyle hem kendilerini hem de başkalarını insanlıktan çıkmaya zorlayan herkes için geçerli olan yargılanma."

“Pes etme!”: Sebat Etme Sanatı¹

Lee J. Colan

*“Çoğu zaman, başarı ile başarısızlık arasındaki fark,
kazanmak için planlarınıza yeterince bağlı kalmak
konusundaki kararınızdır.”*

David Cottrell

Colan, elli sayfalık kitapçığa, düşüncelerimizi alevlendiren şu örnekle başlar:

“Kim bilir kaç kez söylendi bize, kilomuzu koruyup sağlıklı kalmanın yolu dengeli bir diyetten ve düzenli hareket etmekten geçer diye! Kurnaz pazarlamacılar değişik ve yaratıcı yollardan sunmakla birlikte, herkes formülü biliyor. Peki formülü bildiğimiz halde, bunu günlük hayatımıza uygulamak neden bu kadar zor? Kilo vermenin sırrı, formülü bilmekte değil, öteden beri bildiğimizi uygulamaktadır” (5. sayfa).

Colan gayet ikna edici bir şekilde (izlediğimiz stratejilere bakarak) sebatın, değerli başarıların anahtarı olduğunu açıklar. Colan, daha iyi stratejiler yerine, var olan stratejilerimizi uygulamaya koymanın daha iyi olduğunu öne sürer.

Colan, kitabını şu denklem üzerine kurar:

$$\text{ODAKLANMA} \times \text{YETERLİLİK} \times \text{GAYRET} = \text{SEBAT}$$

Colan’a göre, tıpkı bir matematik denkleminde olduğu gibi, eğer faktörlerden biri yoksa (yani sıfırsa), sebatın sonuç değeri sıfır olacaktır! Örneğin, yeterli ve gayretli olabiliriz, ama yeterince işe odaklanmıyorsak ya planladığımızı yapamayacağız ya da beklenen uygunlukta uygulayamayacağız. Benzer şekilde (matematik denkleminde olacağı gibi), faktörlerden birini azıcık arttırsak bile, sebatı ve başarıyı önemli oranda arttırabiliriz.

Bu üç faktörden bir tanesi, yani odaklanma, önderler için en çetin olanıdır. İş arkadaşlarınızın cesareti kırıldığında ya da planlarınız alt üst olduğunda, amaçtan ve planlanandan uzaklaşmak işten bile değildir. Odaklanmak için, peşini bırakmayacağımız “bir şey” seçmeliyiz. Sonra, bizim bu “bir şeyimizi” desteklemeyen oluşumlara “hayır” demeye istekli olmamız lazım (Hıristiyan eğitimci Howard Hendricks, önderlerin kendilerine “Şunları Yapma” başlıklı bir liste hazırlamalarını önerir). Odaklanmanın üçüncü kısmı (“bir şey” seçtikten ve “hayır” demeyi öğrendikten sonra), basitleştirmedir. Basitleştirmenin rehberi olarak Colan, yaşamın her alanında görülen “80/20” kuralını hatırlatır (yani trafik sıkışıklığının %80’i, yolların %20’sinde meydana gelir; sınıftaki katılımin %80’i öğrencilerin %20’sinden gelir; elbiselerinizin %20’sini %80 oranında giyersiniz; bir şirketin gelirlerinin %80’i müşterilerinin %20’sinden gelir vs.). Eğer amaçlarımızın en üretken olan %20’lik kısmına odaklanarak işi basitleştirirsek, daha verimli olabiliriz. Eğer adamlarımızın %20’si işlerin %80’nini yapıyorsa (daha fazla kişiye gerek kalmadan) anahtar durumundaki kişileri belirleyip güçlendirmeniz mümkün.

Yeterlilik, sebatın sağlam bir temelidir. Yeterlilik, maharet ve bilgiyi içermenin yanı sıra sistemleri (örn. planlama, hedef belirleme, başarıyı ölçme, değerlendirme, kabullenme, iletişim ve eğitim) de içerir. Colan’ın açıkladığı gibi, “tanımlanmış, düzenli, önceden ne olacağı belli olan bir iş yapmak ya da karar vermek” için sistemleri kullanmak, olumlu alışkanlıklar yaratır. Colan yine de uyarıyor: “İyi sistemler, kendiliğinden veya bir rastlantı sonucu doğmaz. Kendinize şunu sorun: ‘Ekibimdeki insanların planlarını eyleme geçirmelerine yardım edecek hangi sistemleri uygulamaktayım?’ (6. sayfa). Yeterlilik, birkaç süper çalışandan olağanüstü başarılar beklemekle değil, hizmet edenlerin hepsinin düzenli ve uygun gayretleriyle başarılıdır. Colan’ın gözlemleri şöyle: “Ekibinizin yeterliliğini arttırmanın en basit ama etkili yollarından biri, hedefi açık seçik tanımlamaktır (22. sayfa). İyi hedefler belirgin, ölçülebilir, geçerli ve belirli bir süre içinde bitirilmesi öngörülen hedeflerdir.

Sebat için üçüncü şart, gayrettir. Colan der ki, “Yüksek başarıların sahibi önderlerin ve genel olarak tüm bireylerin ortak özelliği, o ‘Bir şey’ için duydukları derin istek ve gösterdikleri büyük gayrettir. Odaklanmak ve yeterlilik, sebat için hayati öneme sahip olmakla birlikte, gayret, ekiptekilerin uzun ve zahmetli yolda birlikte mücadele etmelerini sağlayan ve onları birleştiren bir tutkal görevi görür” (33. sayfa). Sadece görev gereği olarak değil, bir şeye bir katkı sağlamak, yaşamda bir anlam bulmak için duyulan istek, gayreti ateşler. Ekip elemanları, başarılmak istenen o büyük ‘Bir Şey’in bir parçası olduklarını gördükleri zaman, gayrete geleceklerdir. İçten saygı ve takdir, sadece kişinin başardığı işe değil, bireyin kendisine gösterilen tutarlı ve iyi davranış, ekip gayretini besler. Değerler (sadece ne yaptığımız değil, bunu nasıl

yaptığımız) de gayret için vazgeçilmez çeşnilerdir. “Değerleri ifade etmek, ekibin o ‘Bir Şey’i için harcadığımız gayretin doğal bir ürünü olmalıdır. En iyisi, her değeri gösteren bazı davranışları tarif etmektir. Bu, çalışanların, o değerlerin ruhunu anlamasına yardım eder ve yanlış yorumlar yapmalarını en aza indirir” (39. sayfa).

Colan, kitapçığını şu önemli hatırlatmayla sonuçlandırır: “Sebat, içten dışı doğru işler. Kendinizle başlamalısınız, örnek olup başı çekmelisiniz. Etkili bir ekip icraatı, etkili kişisel icraatla başlar. Ekiplerine istedikleri değişiklikleri kabul ettirmeye çalışan ama bu değişikliklere bizzat katılmayan önderler, planlarını başarıya ulaştıramazlar. Yüksek başarıların sahibi olan önderler, kendileriyle işe başlarlar” (42. sayfa).

Colan, “Pes etme!: Sebat etme Sanatı” adlı kitapçığı özellikle iş dünyasındaki önderler için yazdı. Ne var ki, sebat (Kutsal Kitap’ta geçen ‘sadakat’ sözcüğünün karşılığı) RAB’be hizmet eden bizler için de hayati bir öneme sahiptir. Bu kitapta sunulan düşünceler uygulamaya konursa, bize ve önderlik ettiğimiz insanlara yardım edebilir. ♦ (Ken Wiest, Chuck Faroe; çev. Ali Şimşek)

NOTLAR:

Değerli katkıları için, derginin Türkçe kontrolünü yapan Neslihan Orancı’ya içten teşekkür ederiz!

Hayata Nasıl Bakılır? Dünya Görüşleri İncelemesi

¹ N. L. Geisler & W. D. Watkins, *Worlds Apart: A Handbook on Worldviews* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1991), s. 16.

¹ N. L. Geisler & W. D. Watkins, *Worlds Apart: A Handbook on Worldviews* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1991), s. 260-261. Bir dünya görüşünü benimsemiş herkes bu maddelerin hepsini onaylamayabilir ama genelde bunlar geçerlidir.

Bir Türk Teolojisine Doğru

¹ John Stott, *The Contemporary Christian* (Leicester: InterVarsity, 1992), s. 193.

² Renate Wind, *A Spoke in the Wheel: A Biography of Dietrich Bonhoeffer* (Grand Rapids, Michigan: Eerdmans, 1990)

Mezurlar’ı Anlamak: Yapısı ve Anlamı

¹ Bu bilgileri Rhonda Wiest, Bruce Waltke’nin ders notlarından derleyip özetledi.

² Dr. John Lawler, Eski Antlaşma Kutsal Kitapsal teoloji ders notları, Grand Rapids Baptist İlahiyat Fakültesi, 2003.

³ Dr. Bruce Waltke, “The Book of Psalms” recorded lecture series, Grand Rapids, MI: OUTREACH, INC., 1972.

Etkili Ruhsal Danışmanlık: Bina Temeli Kadar Sağlamdır

¹ Mark Deckard, yayımlanmamış danışmanlık notları, s. 114.

² A.g.e., s. 5.

³ A.g.e., s. 7-8.

⁴ A.g.e., s. 114.

⁵ Robert Saucy, “Theology of Human Nature,” *Christian Perspectives on Being Human* (Grand Rapids, MI: Baker, 1993), s. 35. Saucy şu önemli noktaya da değinir: “Duygular, yüreğin deneyimleri algılayışına ve değerlendirmesine göre temellenir” (a.g.e., s. 43).

⁶ Nancy S. Duvall, “On Being Human,” in *Christian Perspectives on Being Human* (Grand Rapids, MI: Baker, 1993), s. 166.

⁷ Drç Mark Deckard, yayımlanmamış notlar, s. 24.

⁸ A.g.e., s. 16.

⁹ A.g.e., s. 110.

¹⁰ Yale Tıp Fakültesi’ne bağlı Waterbury Sağlık Merkezi’nin Psikiyatri ve Etik Bölümü’nün başkanı olup psikoloji ve ruhsal danışmanlık konularını Kutsal Kitap ve teoloji açısından irdeleyen birçok makale yazmıştır.

¹¹ Jeffrey Boyd, “Biblical Psychology: A Creative Way to Apply the Whole Bible to Understanding Human Psychology,” *Trinity Journal* 21/8 (Spring 2000), s. 3.

¹² Jeffrey Boyd, “A Biblical Theology of Chronic Illness,” *Trinity Journal*, 24/2 (Fall 2003). Boyd’un makalesinin odak noktası, hastaların iyileşmesi için değil, bizzat hastalar için dua etmektir. Boyd, kendi eşi yıpratıcı bir hastalığa mustaripken 18 yıl boyunca onunla dua ederek hizmet etmiştir.

¹³ A.g.e., s. 231.

¹⁴ Jeffrey Boyd, “An Insider’s Effort to Blow Up Psychiatry,” *Trinity Journal*, 17/2 (Fall 1996), s. 228.

¹⁵ David Powlison, “What Is Wrong With the Therapeutic Approach to Counseling?”

http://www.9marks.org/partner/Article_Display_Page/0,,PTID314526%7CCHID716694%7CCIID1941418,00.html

“Pes Etme!”: Sebat Etme Sanatı

¹ Lee J. Colan, *Sticking to It: The Art of Adherence* (Dallas, Texas: Cornerstone Leadership Institute, 2003).